

KACÍŘI

D

U

N

Č

FRANK HERBERT

BARONET

Kacíři Duny retro vydání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Frank Herbert
Kacíři Duny – retro vydání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KACÍŘI
DUNY

FRANK HERBERT

BARONET

Předmluva

Když jsem psal Dunu

... nemyslel jsem na to, jestli to bude úspěch nebo prohra. Staral jsem se jen o psaní. Šest let jsem sbíral materiál, než jsem si sedl a začal tvořit příběh. Prolínání všech vrstev zápletky, které jsem naplánoval, vyžadovalo takový stupeň soustředění, jaký jsem nikdy předtím nezažil.

Měl to být příběh využívající spásitelského mýtu.

Měl poskytnout další pohled na lidmi obývanou planetu jako energetický stroj.

Měl proniknout do vzájemně propojených mechanismů politiky a ekonomiky.

Měl se zabývat absolutní znalostí budoucnosti a jejími nástrahami.

Měla v něm být droga ovlivňující vědomí a příběh měl vyprávět o tom, jaké jsou důsledky závislosti na takové látce.

Pitná voda měla být analogií ropy a vody samé, tedy látek, jejichž zásoby se každým dnem zmenšují.

Měl to tedy být ekologický román s mnoha podtóny a zároveň kniha o lidech, o jejich lidských starostech a lidských hodnotách, a každou z těchto úrovní jsem musel sledovat ve všech fázích příběhu.

V hlavě mi tedy už nezbylo moc místa na přemýšlení o čemkoli jiném.

Když byla kniha poprvé vydána, zprávy od vydavatelů přicházely pomalu a byly, jak se ukázalo, nepřesné. Kritici knihu ztrhali. Dvanáct nakladatelství ji postupně odmítlo. Neměla žádnou reklamu. Ale přesto se něco dělo.

Dva roky jsem byl zaplavován stížnostmi od knihkupců a čtenářů, že nemohou knihu sehnat. Celosvětový katalog (Whole Earth Catalog) ji chválil. Pořád mi někdo volal a ptal se, jestli mám v úmyslu vytvořit kult.

Odpověď: „Proboha ne!“

Pokouším se vysvětlit, jak pomalu jsem si uvědomoval úspěch. Když byly dokončeny první tři knihy *Duny*, nebylo už pochyb, že je populární – prý jedna z nejpopulárnějších v historii. Po celém světě se prodalo deset milionů výtisků. Nejobvyklejší otázka, kterou mi dnes lidé kladou, je: „Co pro vás ten úspěch znamená?“

Překvapuje mě. Ale nečekal jsem ani neúspěch. Byla to práce a já jsem ji vykonal. Části *Spasitele Duny* a *Děti Duny* jsem napsal dřív, než byla *Duna* hotová. Při psaní se rozrostly, ale základní příběh zůstal nedotčený. Jsem spisovatel, a tak jsem psal. Úspěch znamenal, že jsem mohl psaním strávit víc času.

Když se ohlížím zpátky, uvědomuji si, že jsem instinktivně jednal správně. Člověk nepíše proto, aby měl úspěch. To odvádí část jeho pozornosti od psaní. Když to někdo bere doopravdy, tak dělá jediné: píše.

Mezi autorem a čtenářem existuje nepsaná dohoda. Když už někdo vstoupí do knihkupectví a vydá své těžce vydělané peníze (energii) za vaši knihu, jste tomu člověku povinni dát trochu zábavy a k tomu tolik navíc, kolik jste schopni.

A to byl od samého začátku můj záměr.

Frank Herbert

Většina disciplíny je skrytá disciplína, která nemá osvobodit, ale omezovat. Neptejte se Proč? Buďte opatrní s Jak? Proč? neúprosně vede k paradoxu. Jak? vás uvězní ve vesmíru příčiny a následku. Oboje popírá nekonečno.

ARRAKISKÉ APOKRYFY

„Tarazová ti řekla, že už máme za sebou jedenáct těch gholů Duncana Idaha, že? Tenhle je dvanáctý.“

Stará Ctihodná matka Schwangyuová promluvila se záměrnou hořkostí a podívala se přes zábradlí ve třetím patře na osamělé dítě, hrající si na ohrazeném trávníku. Jasně polední slunce planety Gammu se odráželo od bílých zdí dvora, takže pod nimi bylo tak jasné světlo, jako kdyby na mladého gholu mířil reflektor.

Máme za sebou! pomyslela si Ctihodná matka Lucillová. Krátce kývla a přemýšlela o tom, jak chladně a neosobně se Schwangyuová chová a jaká slova volí. *Došly nám zásoby; pošlete další!*

Dítě na trávníku vypadalo tak na dvanáct standardních let, ale u gholy, v němž ještě nebyly probuzeny původní vzpomínky, může vzhled klamat. Dítě se právě v té chvíli podívalo vzhůru na přihlížející. Byl to statný chlapec s přímým pohledem, který nebojácně vyhlížel zpod černé čapky perziánových vlasů. Žluté světlo časného jara vrhalo k jeho nohám malý stín. Plet' měl do tmava opálenou, ale při lehkém pohybu těla se mu trochu svezla modrá kombinéza a na levém rameni se objevil kousek bledé kůže.

„Nejen že jsou ti gholové nákladní, ale taky jsou nám svrchovaně nebezpeční,“ řekla Schwangyuová. Mluvila bezvýrazně a bez emocí – tím to bylo působivější. Byl to hlas Ctihodné matky instruktorky hovořící k akolytce a Lucillové jen tím víc připomínal, že Schwangyuová patřila k těm, které otevřeně protestovaly proti projektu ghola.

Tarazová ji varovala: „Bude se tě snažit získat na svou stranu.“

„Jedenáct neúspěchů je až dost,“ pokračovala Schwanguová.

Lucillová pohlédla Schwanguové do vrásčité tváře a najednou ji napadlo: *Jednou i já možná budu stará a scvrklá. A možná budu mít taky mocné postavení v Bene Gesseritu.*

Schwanguová byla drobná žena s mnoha známkami svého věku, který strávila cele ve službách Sesterstva. Lucillová z vlastního předběžného studia věděla, že konvenční černé roucho Schwanguové skrývá hubenou postavu, kterou kromě jejích akolytek-oblékaček a mužů, kteří s ní plodili, viděl jen málokdo. Schwanguová měla široká ústa a jejich spodní ret byl scvrklý vráskami, které se táhly až na vyčnívající bradu. Chování měla tak úsečné a strohé, že ho nezasvěcení často zaměňovali za hněv. Velitelka Pevnosti na Gammu byla ještě uzavřenější než většina Ctihodných matek.

Lucillová si – pokolikáté už? – přála, aby znala celý dosah projektu ghola. Tarazová ale dost jasně vytyčila hranici: „Schwanguové nevěř v ničem, co se týká bezpečnosti gholy.“

„Myslíme si, že většinu z těch předchozích jedenácti zabili sami Tleilaxané,“ pokračovala Schwanguová. „To by nám samo o sobě mělo něco napovědět.“

Lucillová se přizpůsobila chování Schwanguové a zaujala postoj tichého a skoro lhostejného vyčkávání. Její chování říkalo: „Možná jsem mnohem mladší než ty, Schwanguová, ale i já jsem plnoprávná Ctihodná matka.“ Cítila na sobě její pohled.

Schwanguová samozřejmě viděla hologramy téhle Lucillové, ale takhle z masa a kostí byla ta žena mnohem znepokojivější. Byla to vtiskovatelka s nejlepším výcvikem, o tom nebylo pochyb. Modromodré oči nezakryté čočkami propůjčovaly Lucillové pronikavý pohled, který se hodil k dlouhému oválnému obličejí. Když shrnula kapuci černé aby dozadu jako teď, ukázaly se hnědé vlasy, stažené do těsného uzlu a pak padající dolů po zádech. Ani to nejužší roucho nemohlo docela skrýt štědrá prsa Lucillové. Byla z genetické linie proslavené svou

mateřskou povahou a už Sesterstvu porodila tři děti, dvě od stejného otce. Ano – hnědovlasá, okouzlující, s plnými nadry a mateřským založením.

„Mluvíš málo,“ podotkla Schwangyuová. „Z toho soudím, že tě Tarazová přede mnou varovala.“

„Máš důvod věřit, že se assassinové pokusí zabít i tohohle dvanáctého gholu?“ zeptala se Lucillová.

„Už se o to pokusili.“

Zvlátní, že mě při úvahách o Schwangyuové pořád napadá slovo „kacířství“, pomyslela si Lucillová. Může mezi Ctihodnými matkami vůbec existovat kacířství? Náboženské podtóny světa jí v souvislosti s Bene Gesseritem připadaly nemístné. Jak může vzniknout kacířské hnutí mezi lidmi, kteří mají vůči všemu náboženskému výsostně manipulativní postoj?

Lucillová se podívala dolů na gholu, který zrovna udělal celou sérii hvězd za sebou, až se nakonec vrátil na místo, odkud začal, a díval se na obě pozorovatelky u zábradlí.

„Jak hezky se předvádí!“ ušklíbla se Schwangyuová. Starý hlas nedokázal docela zakrýt divokost.

Lucillová se podívala na Schwangyuovou. *Kacířství. Odštěpenectví* nebylo to správné slovo. Opozice nevystihovala to, co z té staré ženy cítila. Tohle bylo něco, co mohlo otrást Bene Gesseritem. Vzpoura proti Tarazové, proti Ctihodné matce představené? Nemyslitelné! Matky představené mají pravomoc monarchů. Jakmile Tarazová přijme rady a doporučení a *pak* se rozhodne, jsou všechny Sestry zavázány k poslušnosti.

„Není čas vytvářet nové problémy!“ řekla Schwangyuová.

Bylo jasné, co tím chce říct. Lidé z Rozptylu se vraceli a záměry některých ze Ztracených ohrožovaly Sesterstvo. *Ctěné matre!* Jak podobné to bylo slovům „Ctihodné matky“.

Lucillová se odvážila vypustit pokusný balonek: „Takže ty myslíš, že bychom se měly soustředit na problém těch Ctěných matre z Rozptylu?“

„Soustředit? Pche! Nemají naše schopnosti. Neproka-

zují ani zdravý rozum. A neovládají melanž! A to právě od nás chtějí: naši schopnost zacházet s kořením.“

„Snad,“ souhlasila Lucillová. Tohle nebyla na základě těch nemnoha důkazů ochotna odkývat.

„Matka představená Tarazová dala rozumu dovolenou, když se zrovna teď piplá s touhle gholovskou záležitostí,“ pokračovala Schwanguová.

Lucillová mlčela. Projekt ghola rozhodně tál mezi Sestrami do živého. Možnost, byť vzdálená, že by mohly vytvořit dalšího Kwisatze Haderacha, vyvolala ve všech hněv a strach. Začít si něco s pozůstatky Tyrana, skrytými v červech! To bylo krajně nebezpečné.

„Nikdy bychom tohohle gholu neměly vozit na Rakis,“ zamumlala Schwanguová. „Ať jen spící červi zůstanou ležet.“

Lucillová se znova podívala na dítě – gholu. Obrátil se k zábradlí i k oběma Ctihodným matkám zády, ale něco v jeho postoji naznačovalo, že ví, že se hovoří o něm, a že čeká na jejich reakci.

„Nepochybně si uvědomuješ, že jsi sem byla vyslána v době, kdy je ještě příliš mladý,“ podotkla Schwanguová.

„Nikdy jsem ještě neslyšela o hloubkovém vtiskování na někom tak mladém,“ souhlasila Lucillová. Dovolila si lehce výsměšný tón, protože věděla, že ho Schwanguová rozpozná a špatně si ho vyloží. Řízené plození a všechny jeho nezbytné doplňky, to byla největší specialita Bene Gesseritu. Využívej lásku, ale vyhýbej se jí, myslí si teď nejspíš Schwanguová. Analýza Sesterstva zná kořeny lásky. Sestry je prozkoumaly už v poměrně rané fázi vývoje svého společenství, ale nikdy se neodvažovaly tuto znalost předat mimo okruh těch, na které měly vliv. Toleruj lásku, ale chraň se před ní, to bylo základní pravidlo. Měj na mysli, že její základy jsou hluboko v lidských genech, je to bezpečnostní síť, která má zajistit pokračování rodu. Sestry ji používaly, když to bylo nezbytné, vtiskovaly určité jedince (někdy navzájem) pro účely Sesterstva, protože věděly, že taková pak k němu budou pevně připoutáni podvědo-

mým poutem. Jiní lidé si možná těch pout všimnou a domyslí si důsledky, ale ti připoutaní budou tančit na hudbu, kterou neuslyší.

„Nechtěla jsem naznačit, že je chyba ho vtiskovat,“ ozvala se Schwangyuová, která si špatně vyložila mlčení Lucillové.

„Děláme to, co je nám přikázáno,“ napomenula ji Lucillová. Ať si to Schwangyuová přebere, jak chce.

„Takže ty nemáš nic proti tomu odvézt gholu na Rakis,“ pokračovala Schwangyuová. „Zajímalo by mě, jestli by ti ta tvoje bezpodmínečná poslušnost vydržela, kdybys věděla všechno.“

Lucillová se zhluboka nadechla. Dozví se teď celý účel všech těch gholů Duncana Idaha?

„Na Rakis žije dítě, děvče, jmenuje se Sheeana Brughová,“ řekla Schwangyuová. „Dokáže ovládat obří červy.“

Lucillová na sobě nedala znát, že je ve střehu. *Obří červy. Ne Šaj-hulúda. Ne Šajtána. Obří červy.* Jezdec pís-ku, kterého předpověděl Tyran, se konečně objevil!

„Já to neříkám jen tak pro nic za nic,“ upozornila ji Schwangyuová, když Lucillová dál mlčela.

To určitě ne, myslela si Lucillová. *A nazýváš tu věc jen popisnou nálepkou, ne jménem jejího mystického významu. Obří červy. Ale doopravdy máš na mysli Tyrana, Leta II., jehož nekonečný sen přetrvává jako perla vědomí v každém z těch červů. Nebo se nám to aspoň tvrdí.*

Schwangyuová pokývla směrem k dítěti dole na trávníku. „Myslíš, že jejich ghola dokáže ovlivnit tu dívku, která ovládá červy?“

Konečně odkládáme slupky, napadlo Lucillovou. Řekla: „Na to nemusím odpovídat.“

„Ty ale jsi opatrná,“ podotkla Schwangyuová.

Lucillová se nahrbila a protáhla. *Opatrná? To je pravda!* Tarazová ji varovala: „Pokud jde o Schwangyuovou, musíš jednat s krajní opatrností, ale rychle. Máme jen velmi krátký časový úsek, ve kterém můžeme uspět.“

Uspět v čem? uvažovala Lucillová. Podívala se úkosem na Schwangyuovou. „Není mi jasné, jak se Tleila-

xanům mohlo podařit zabít jedenáct těch gholů. Jak dokázali proniknout obranou?“

„Teď máme bašára,“ vyhnula se odpovědi Schwangyuová. „Třeba dokáže předejít katastrofě.“ Její tón naznačoval, že tomu nevěří.

Matka představená Tarazová jí řekla: „Jsi vtiskovatelka, Lucillová. Až přijedeš na Gammu, rozpoznáš určité zákonitosti. Ale pro svůj úkol nepotřebuješ znát celý záměr.“

„Pomysli na ty náklady,“ pokračovala Schwangyuová a zamračila se dolů na gholu, který teď seděl na bobku a popotahoval za trsy trávy.

Lucillová věděla, že náklady s tím nemají co dělat. Otevřené přiznání neúspěchu bylo mnohem důležitější. Sesterstvo si nesmělo dovolit odhalit svou zranitelnost. Ale fakt, že byla tak brzo povolána vtiskovatelka – ten byl klíčový. Tarazová věděla, že vtiskovatelka to pochopí a že rozpozná část celého plánu.

Schwangyuová ukázala kostnatou rukou na dítě, které se zase vrátilo ke své osamělé hře, pobíhalo a válelo se po trávě.

„Politika,“ podotkla Schwangyuová.

Nebylo pochyb o tom, že základ *kacířství* té Schwangyuové spočívá v politice Sesterstva. Jak citlivý je ten vnitřní spor, to se dalo soudit z toho, že Schwangyuové bylo svěřeno velení Pevnosti tady na Gammu. Ty, které byly v opozici vůči Tarazové, odmítaly sedět za postranní čarou.

Schwangyuová se obrátila a zpříma se podívala na Lucillovou. Už bylo řečeno dost. Už bylo dost i vyslechnuto a rozebráno mozky cvičenými v benegesseritském vědomí. Kapitula vybrala Lucillovou velmi pečlivě.

Lucillová cítila pozorně zkoumavý pohled starší ženy, ale odmítla nechat jím ovlivnit to nejvnitřnější vědomí cíle, na které se každá Ctihodná matka může spolehnout v těžkých chvílích. *Jen ať si mě pořádně prohlédne.* Lucillová se obrátila a prohnula ústa v něžném úsměvu. Pohledem přejela přes střechu protější budovy.

Objevil se tam uniformovaný muž ozbrojený těžkým laserpalem. Jednou se podíval na obě Ctihodné matky před sebou a pak se soustředil na dítě dole.

„Kdo je to?“ zeptala se Lucillová.

„Patrin, bašárův nejvěrnější pobočník. Říká o sobě, že je jen bašárův sluha, ale to by člověk musel být slepý a hluchý, aby tomu věřil.“

Lucillová si muže naproti nim pečlivě prohlédla. Tak to je Patrin. Narodil se na Gammu, říkala Tarazová. Bašár osobně ho pro tento úkol vybral. Byl hubený, světlovlasý a příliš starý na to, aby byl ještě ve vojenské službě – ale ostatně i bašár byl už na odpočinku, když ho povolali, a trval na tom, že Patrin musí jeho povinnosti sdílet.

Schwangyuová si všimla, jak Lucillová s nehranou obavou přejíždí pohledem od Patrína ke gholovi. Ano, pokud byl bašár povolán znova do služby, aby chránil Pevnost, musí být ghola v extrémním nebezpečí.

Lucillová sebou náhle překvapeně trhla. „Ale... on...“

„Rozkaz Milese Tega,“ jmenovala Schwangyuová bašára. „Všechna ta gholova hra je vlastně trénink. Svaly musejí být připravené na chvíli, kdy mu vrátíme jeho původní já.“

„Ale to, co tam dole dělá, není žádné jednoduché cvičení,“ podotkla Lucillová. Cítila, jak její vlastní svaly soucítí s cviky, na které se dobře pamatovala.

„Jediné, co gholovi tajíme, je arkána Sesterstva,“ vysvětlila Schwangyuová. „Prakticky všechny ostatní naše vědomosti může mít.“ Její tón naznačoval, že to považuje za krajně nevhodné.

„Nikdo přece nevěří, že z toho gholy se může stát nový Kwisatz Haderach,“ namítla Lucillová.

Schwangyuová jen pokrčila rameny.

Lucillová stála nehybně a uvažovala. Bylo by možné, že by se ghola mohl změnit v mužskou verzi Ctihodné matky? Mohl by se tenhle Duncan Idaho naučit nahlédnout do svého nitra tak hluboko, jak se toho žádná Ctihodná matka neodváží?

Schwangyuová začala mluvit tak tiše, že spíš jen vrčivě a útržkovitě mumlala. „Záměr tohohle projektu... mají nebezpečný plán. Mohly by udělat stejnou chybu...“ Odmlčela se.

Ony, pomyslela si Lucillová. *Jejich ghola.*

„Dala bych, nevím co za to, abych přesně věděla, jaké postavení v tom zaujímají Rybí mluvčí a Iks,“ řekla Lucillová.

„Rybí mluvčí!“ Schwangyuová zavrtěla hlavou nad samotnou myšlenkou na pozůstatky ženské armády, která kdysi sloužila jen Tyranovi. „Ty věří v pravdu a spravedlnost.“

Lucillová přemáhala náhle stažené hrdlo. Schwangyuová právě v podstatě vyhlásila otevřenou opozici. Ale přesto – tady velela ona. Politické pravidlo je jednoduché: Ti, kdo jsou proti projektu, ho musejí sledovat, aby s ním při prvním náznaku potíží mohli skoncovat. Ale tam dole na trávníku byl skutečný ghola Duncan Idaho. Buněčná srovnání i Mluvčí pravdy to potvrdily.

Tarazová jí přikázala: „Naučíš ho lásce ve všech jejích podobách.“

„Je tak mladý,“ řekla Lucillová a nespouštěla při tom oči z gholy.

„Mladý je,“ kývla Schwangyuová. „Takže předpokládám, že v něm zatím probudíš dětské reakce na mateřskou lásku. Později...“ Schwangyuová pokrčila rameny.

Lucillová na sobě nedala znát žádnou citovou reakci. Benegesserit'anka poslouchá. *Jsem vtiskovatelka. Takže...* Rozkazy Tarazové a specializovaný výcvik vtiskovatelky jasně určovaly budoucí sled událostí.

Schwangyuové se Lucillová zeptala: „Je tu někdo, kdo vypadá jako já a mluví mým hlasem. Vtiskuji za ni. Může se zeptat, kdo to je?“

„Ne.“

Lucillová mlčela. Nečekala žádné odhalení, ale už nejednou slyšela poznámky, že se až neuvěřitelně podobá vrchní velitelce bezpečnostní služby, Ctihodné matce Darwi Odradové. „*Mladá Odradová.*“ Lucillová to slyšela při několika různých příležitostech. Jak Lucillová, tak Odradová samozřejmě pocházely z atreidské linie, která byla značně posilována Sioninými potomky. Na *tyhle* geny neměly Rybí mluvčí žádný monopol! Ale *zděděné vzpomínky* Ctihodné matky, dokonce i při své

výběrovosti po liniích a přes to, že byly omezeny na ženskou stranu, poskytovaly cenné nápovědi pro celý projekt ghola. Lucillová, která se hodně spoléhala na zkušenosti osobnosti Jessiky, skryté v hloubi pěti tisíc let genetických manipulací Sesterstva, cítila teď z toho zdroje hluboké znepokojení. Bylo v tom něco povědomého. Byla z toho tak intenzivně cítit osudovost zmaru, že Lucillová automaticky začala odříkávat Litanii proti strachu, kterou ji naučili hned, jak byla poprvé zasvěcena do obřadů Sesterstva:

„Nesmím se bát. Strach zabíjí myšlení. Strach je malá smrt přinášející naprosté vyhlazení. Budu svému strachu čelit. Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne. A až projde a zmizí, otočím se a podívám se, kudy šel. Tam, kam strach odešel, nezůstane nic. Zůstanu pouze já.“

Lucillové se vrátil klid.

Schwangyuová, která něco z toho vycítila, si dopřála drobné uvolnění. Lucillová není žádný hlupák, žádná zvláštní Ctihodná matka s prázdným titulem a vzděláním sotva tak dostačujícím k tomu, aby mohla v Sesterstvu fungovat bez ztrapnění. Lucillová byla opravdová a některé reakce se před ní nedaly skrýt, dokonce ani reakce jiné Ctihodné matky. No dobře, tak ať zná plný rozsah opozice proti tomuto pošetilemu, tomuto *nebezpečnému* projektu!

„Nemyslím, že jejich ghola se živý dostane až na Rakis,“ řekla Schwangyuová.

Lucillová to přešla. „Pověz mi něco o jeho přátelích,“ vybídla ji.

„Nemá přátele, jen učitele.“

„Kdy se s nimi setkám?“ Oči nespouštěla z protějšího zábradlí, kde se Patrin nečinně opíral o nízký sloup, laserpal v pohotovosti. Lucillová si s náhlým šokem uvědomila, že Patrin se dívá na ni. Patrin byl vzkaz od bašára! Schwangyuová to zjevně viděla a pochopila také. *Hlídáme ho!*

„Předpokládám, že především stojíš o setkání s Milesem Tegem,“ podotkla.

„Mimo jiné.“

„Nechceš se nejdřív seznámit s gholou?“

„Už jsem se s ním seznámila.“ Lucillová kývla k uzavřenému dvoru, kde dítě už zase stálo skoro nehybně a dívalo se na ně. „Je přemýšlivý.“

„O těch ostatních mám jen hlášení,“ odpověděla Schwangyuová, „ale vypadá to, že tenhle je z celé té série nejprémýšlivější.“

Lucillová potlačila zachvění, které jí projelo, když si uvědomila, jaká připravenost k násilné opozici ze slov a postoje druhé Ctihodné matky číší. Ani jednou nenažnačila, že to dítě dole je taky člověk.

Zatímco o tom Lucillová uvažovala, nebe se zatáhlo, jak tomu tady v tuto dobu často bývalo. Přes hradby Pevnosti zavál studený vítr a zatočil se ve dvoře. Dítě se obrátilo a začalo zase cvičit, aby se zvýšenou činností zahřálo.

„Kam chodí, když chce být sám?“ zeptala se Lucillová.

„Většinou do svého pokoje. Pokusil se o pár nebezpečných kousků, ale od toho jsme ho odradily.“

„Musí nás hodně nenávidět.“

„Tím jsem si jistá.“

„S tím se budu muset vypořádat přímo.“

„Jistě, vtiskovatelka přece nemůže pochybovat o své schopnosti překonat nenávist.“

„Myslela jsem na Geasovou,“ pohlédla Lucillová vědoucne na Schwangyuovou. „Ohromuje mě, že jsi připustila, aby Geasová udělala takovou chybu.“

„Nezasahuji do normálního průběhu učení toho gholy. Pokud se stane, že některý z jeho učitelů si k dítěti vytvoří skutečnou náklonnost, není to můj problém.“

„Atraktivní dítě,“ podotkla Lucillová.

Ještě chvíli stály a dívaly se, jak ghol Duncan Idaho pokračuje ve své tréninkové hře. Obě Ctihodné matky krátce vzpomenuły na Geasovou, jednu z prvních učitelek, které sem byly přivezeny pro projekt ghola. Postoj Schwangyuové byl zřejmý: *Ten neúspěch Geasové nám seslala sama Prozřetelnost*. Lucillová si pomyslela jen: *Schwangyuová a Geasová můj úkol zkomplikovaly*. Ani jedna z žen nezavažovala o tom, jak tyto myšlenky prokázaly, komu a čemu jsou věrné ony samy.

Když tak Lucillová sledovala dítě na dvoře, začala nově oceňovat to, čeho doopravdy dosáhl Tyran Božský imperátor Leto II. Používal tento typ gholy po nesčetné generace – asi tři a půl tisíce let, jednoho po druhém. A Božský imperátor Leto II. nebyl žádná obyčejná přírodní síla. Byl to ten největší moloch v lidské historii, který převálcoval všechno: společenské systémy, přirozené i nepřirozené nenávisti, vládní formy, rituály (jak tabu, tak nařízené), náboženství vlažná i náboženství fanatická. Drtivá váha Tyranova průchodu nenechala nedotčeno nic, dokonce ani Bene Gesserit.

Leto II. tomu říkal „Zlatá stezka“ a tento typ gholy – tento Duncan Idaho, který tu teď byl před ní – se stal významnou postavou té cesty. Lucillová studovala benegesseritské zprávy, patrně nejlepší ve vesmíru. Dokonce i dnes na většině starých imperiálních planet novomanželé vylévali dlaněmi vodu na východ a na západ a vyslovovali místní verzi slov: „Kéž se nám skrze tuto oběť vrátí Tvé požehnání, Bože Nekonečné moci a Nekonečné milosti.“

Vynucovat takovou poslušnost bylo kdysi úkolem Rybích mluvčích a jejich ochočených kněží. Ale rituál si vytvořil vlastní sílu a stal se sám přesvědčivým popudem. I ti nejvíce pochybující věřící říkali: „No, uškodit to nemůže.“ To byl úspěch, který i ty nejlepší náboženské projektantky z benegesseritské misie protektivy mohly jen s trpkým úžasem obdivovat. Tyran překonal i ty nejlepší z Bene Gesseritu. A tisíc pět set let po Tyranově smrti nemělo Sesterstvo stále ještě dost sil, aby roztřálo centrální uzel toho děsivého úspěchu.

„Kdo je zodpovědný za náboženskou výchovu toho dítěte?“ zeptala se Lucillová.

„Nikdo,“ odpověděla Schwangyuová. „S tím se namáhat nemusíme. Až ho probudíme k původním vzpomínkám, bude mít svoje vlastní představy. A až s těmi si pak nějak poradíme, když budeme muset.“

Chlapec pod nimi ukončil předepsanou dobu tréninku. Bez jediného dalšího pohledu na přihlížející u zábradlí vešel z uzavřeného dvora do širokých dveří na-

levo. I Patrín opustil svou strážní pozici, aniž by se na Ctihodné matky podíval.

„Nenech se zmást Tegovými lidmi,“ varovala Schwan-gyuová. „Mají oči i vzadu. Tegova matka byla jedna z nás, jak jistě víš. A on toho gholu učí věci, které by bylo lépe nesdílet!“

Výbuchy jsou také zhuštěním času. Pozorovatelné změny v přirozeném vesmíru jsou všechny z určitého pohledu výbušné; jinak byste si jich nevšimli. Hladká spojitost změny, pokud je dostatečně zpomalena, zůstane nepovšimnuta pozorovateli, kteří mají příliš krátké časové rozpětí sledování. Proto, pravím vám, jsem viděl změny, které byste nikdy nezaznamenali.

LETO II.

Žena, stojící v ranním světle Kapitulní planety na druhé straně stolu proti Ctihodné matce představené Almě Mavis Tarazové, byla vysoká a štíhlá. Dlouhá aba, jež ji zahalovala do třpytné černi od ramen po podlahu, nedokázala úplně zakrýt grácii, kterou její tělo vyjadřovalo každým pohybem.

Tarazová se ve svém židlopsi naklonila vpřed a prolétna očima záznam, který se ve zhuštěných benegesseritských piktogramech promítal nad desku stolu tak, že ho viděla jen ona.

„Darwi Odradová,“ identifikoval displej stojící ženu, pak následoval základní životopis, který Tarazová už beztak do detailů znala. Displej sloužil několika účelům – poskytoval Matce představené spolehlivou připomínku; dovoloval jí tu a tam udělat pauzu, když si potřebovala něco rozmyslet, zatímco předstírala, že čte záznamy; a byl to také konečný argument pro případ, že by z tohoto rozhovoru vzešlo něco negativního.

Odradová porodila pro Bene Gesserit devatenáct dětí, všimla si Tarazová mezi informacemi, které jí projíždě-

děly před očima. Každé dítě mělo jiného otce. Na tom nebylo nic neobvyklého, ale ani ten nejpátravější zrak by neodhalil žádné známky toho, že by tato základní služba poskytnutá Sesterstvu nějak přidala jejímu tělu na objemu. V její tváři byla přirozená povýšenost – to bylo tím nosem a hranatými tvářemi. Všechny rysy jako by směřovaly dolů k úzké bradě. Její ústa byla ale plná a slibovala vášeň, kterou Odradová dobře ovládala.

Na atreidské geny se dá vždycky spolehnout, pomyslela si Tarazová.

Za Odradovou se zatřepetala záclona a ona se po ní ohlédla. Bylo to v ranním pokoji Tarazové, v malé a elegantní místnosti zařízené v různých odstínech zelené. Jen jasná běloba židlopa odlišovala Tarazovou od pozadí. Klenutá okna vedla na východ do zahrady a na trávník, v pozadí byly vidět zasněžené hory Kapitulní planety.

Tarazová nezvedla ani hlavu, když řekla: „Potěšilo mě, že jste ty i Lucillová přijaly tohle pověření. Značně to usnadní můj úkol.“

„S tou Lucillovou bych se byla ráda setkala,“ podotkla Odradová a dívala se přitom shora na temeno hlavy Tarazové. Měla měkký kontraalt.

Tarazová si odkašlala. „Není třeba. Lucillová je jedna z našich nejlepších vtiskovatelek. Obě jste samozřejmě dostaly stejné liberální kondicionování, aby vás na to připravilo.“

V lhostejném tónu Tarazové bylo něco skoro urážlivého a jen fakt, že se už tak dlouho znaly, pomohl Odradové zahnat okamžitou nechuť. Částečně ji vyvolal ten výraz „liberální“, uvědomila si. Předkové Atreidů se při tom slově bouřili. Zdálo se, jako by její nashromážděné ženské paměti nadskočily při představě neuvědomělých předpokladů a neprozkoumaných předsudků, které se s tou představou pojily.

„Jen liberálové doopravdy přemýšlejí. Jen liberálové jsou intelektuálové. Jen liberálové chápou potřeby ostatních.“

Kolik zla se skrývá za tím slovem! pomyslela si Odra-

dová. Kolik utajeného sobectví, které se chce cítit nadřazeno.

Odradová si připomněla, že Tarazová, i přes ten lhostejně urážlivý tón, použila to slovo jen v katolickém smyslu: Všeobecné vzdělání Lucillové bylo pečlivě přizpůsobeno tak, aby se shodovalo s tím, které měla Odradová.

Tarazová se opřela v pohodlnější pozici, ale pořád věnovala pozornost displeji před sebou. Světlo z východního okna jí padalo přímo do tváře, takže pod nosem a pod bradou jí zůstaly stíny. Byla to drobná žena, jen o něco málo starší než Odradová, a zachovala si hodně z té krásy, která z ní činila nejspolehlivější ploditelku v nesnadných případech otců. Obličej měl tvar dlouhého oválu s měkkými křivkami tváří. Černé vlasy měla hladce sčesané z vysokého čela s výrazným vrcholkem. Při řeči otvírala jen minimálně ústa: vynikající kontrola pohybů. Kdo ji viděl, obvykle se nejvíc soustředil na oči, na ty přitažlivé modromodré oči. Celkovým výsledkem byla příjemná maska, která jen velmi málo vypovídala o jejích skutečných pocitech.

Odradová tu pózu, kterou teď zaujímal Matka představená, dobře znala. Za chvíli si Tarazová začne něco mumlat pro sebe. A jako by ta myšlenka byla narážkou, Tarazová si něco zamumlala.

Matka představená přemýšlela, zatímco očima velmi pozorně sledovala životopisná data. Její pozornost zaměřovala mnoho věcí.

To bylo pro Odradovou uklidňující. Tarazová nevěřila, že existuje nějaká dobrá síla chránící lidstvo. V jejím vesmíru všechno začínalo a končilo misionarií protektivou a záměry Sesterstva. Všechno, co těmto záměrům sloužilo, dokonce i machinace dávno mrtvého Tyrana, mohlo být považováno za dobré. Všechno ostatní bylo zlé. Cizím vpádům z Rozptylu – zvlášť těm vracejícím se ženám, které si říkaly „Ctěné matre“ – se nedalo věřit. Jen vlastní lidé, dokonce i ty Ctihodné matky, které Tarazové odporovaly v Radě, byly zdrojem síly Bene Gesseritu, tím jediným, kterému se dalo věřit.

Tarazová stále ještě nevzhlédla, když pokračovala. „Víš, že když porovnáš ta tisíciletí před Tyranem s těmi po jeho smrti, přímo fenomenálně se snížil počet velkých konfliktů. Od dob Tyrana poklesl počet takových konfliktů na necelá dvě procenta předchozího množství.“

„Pokud víme,“ podotkla Odradová.

Tarazová střelila pohledem nahoru a zase zpátky. „Cože?“

„Nemůžeme nijak zjistit, kolik válek se vybojovalo mimo náš obzor. Máš snad statistiku od lidí z Rozptylu?“

„Samozřejmě že ne!“

„Takže chceš říct, že nás Leto ochočil,“ pokračovala Odradová.

„Když tomu tak chceš říkat...“ Tarazová si označila něco, co viděla na displeji.

„Nemělo by trochu uznání patřit taky našemu milovanému bašárovi Milesi Tegovi?“ zeptala se Odradová.

„Nebo jeho talentovaným předchůdcům?“

„Ty lidi vybíráme my,“ podotkla Tarazová.

„V každém případě nechápu, co má tahle diskuse o válkách společného s naším současným problémem?“ zeptala se Odradová.

„Jsou lidé, kteří jsou přesvědčení, že se situace může vrátit k časům před Tyranem a že to bude moc ošklivý výbuch.“

„Ano?“ Odradová stiskla rty.

„Několik skupin mezi vracejícími se Ztracenými prodává zbraně každému, kdo chce nebo *může* kupovat.“

„Přesněji?“ zeptala se Odradová.

„Velmi moderní zbraně proudí na Gammu a není taky pochyb o tom, že Tleilaxané si dělají zásoby těch nejhorších typů.“

Tarazová se narovnala a zamnula si spánky. Promluvila tichým, skoro přemítavým hlasem: „Myslíme si, že děláme ta nejzávažnější rozhodnutí na základě těch nejvyšších principů.“

I tohle už Odradová znala. Řekla: „Pochybuje snad Matka představená o správnosti Bene Gesseritu?“

„Jestli pochybuji? Ne, ne. Ale pocit'uji jistou bezmocnost. Celý život pracujeme na těchto vznešených cílech, a co nakonec zjistíme? Zjistíme, že mnoho z těch věcí, kterým jsme zasvětily celý život, vzniklo z malicherných rozhodnutí. Jejich původ se dá vystopovat k touze po osobním pohodlí nebo výhodách a nemají nic společného s našimi vysokými ideály. To, co je opravdu v sázce, je nakonec jen nějaká obyčejná dohoda, uspokojující potřeby těch, kdo *mohou* rozhodovat.“

„Už jsem slyšela, jak tomu říkáš politická nezbytnost,“ podotkla Odradová.

Tarazová promluvila se značným sebeovládáním, zatímco pohledem se vrátila k displeji před sebou. „Když začneme svoje úsudky institucionalizovat, bude to bezpečný způsob, jak Bene Gesserit zničit.“

„V mém životopise malicherná rozhodnutí nenajdeš,“ řekla Odradová.

„Hledám zdroje slabosti, skuliny.“

„Ani ty nenajdeš.“

Tarazová skryla úsměv. Tuhle egocentrickou poznámku poznala: Odradová tak svým způsobem popichovala Matku představenou. Odradová uměla velmi dobře předstírat netrpělivost, zatímco ve skutečnosti se nořila do bezčasého toku trpělivosti.

Když Tarazová neskočila na vějičku, Odradová se vrátila ke klidnému vyčkávání – lehký dech, klidná mysl. Trpělivost přišla, aniž by na to musela myslet. Sesterstvo ji dávno naučilo, jak rozdělit minulost a přítomnost do dvou souběžných proudů. Zatímco sledovala své bezprostřední okolí, mohla vybírat střípky své minulosti a prožívat je, jako by plynuly po obrazovce překrývající přítomnost.

Práce paměti, pomyslela si Odradová. Nezbytné věci, které bylo třeba vytáhnout a uložit k odpočinku. Odstranit bariéry. Když všechno ostatní vybledlo, bylo tu pořád její spleťtité dětství.

Byla doba, kdy Odradová žila jako většina dětí: V domě s mužem a ženou, kteří, i když nebyli jejími rodiči, se rozhodně jako rodiče chovali. Všechny ostatní děti,

kteřé tehdy znala, byly ve stejné situaci. Měly *táty* a *mámy*. Občas mimo domov pracoval jen táta. Občas chodila do práce jen máma. V případě Odradové zůstávala žena doma a v pracovní době nehlídala Odradovou žádná chůva. Mnohem později se Odradová dozvěděla, že její skutečná matka zaplatila velkou sumu peněz, aby to tak zařídila pro svou holčičku, která tu byla ukryta všem na očích.

„Schovala tě u nás, protože tě měla ráda,“ vysvětlila žena Odradové, když byla dost velká, aby to pochopila. „Proto nesmíš nikdy nikomu říct, že nejsme tvoji opravdoví rodiče.“

Odradová se později dozvěděla, že láska s tím neměla nic společného. Ctihodné matky nejednají z tak světských pohnutek. A skutečná matka Odradové byla benegesseritská Sestra.

To všechno bylo Odradové odhaleno podle původního plánu. Především jméno: Odradová. Darwi jí říkali vždycky, když ten, kdo ji oslovoval, nechtěl být roztomilý ani se nezlobil. Mladí kamarádi si to přirozeně zkrátili na Dar.

Ovšem všechno neproběhlo podle původního plánu. Odradová si vzpomínala na úzkou postel v místnosti, veselé obrázky zvířat a fantastických krajín na pastelově modrých stěnách. Bílé záclony na okně povlávaly v jarním a letním větříku. Odradová si vzpomínala, jak na té úzké posteli poskakovala – to byla báječná, šťastná hra: Nahoru, dolů, nahoru, dolů. Spousta smíchu. Uprostřed skoku ji zachytily paže a přitiskly ji k sobě. Byly to mužské paže, kulatý obličej s malým knírkem, který ji tak lechtal, až se rozhihňala. Postel při skákání narážela do zdi a zanechávala na ní dolíky.

Odradová si teď tu vzpomínku přehrávala a nechtělo se jí odhodit ji do studny racionality. Dolíky na zdi. Znamení smíchu a radosti. Jak byly malé – na to, kolik toho představovaly.

Je to zvláštní, jak v poslední době stále častěji myslí na tátu. Všechny ty vzpomínky nebyly šťastné. Byly doby, kdy byl smutný a rozzlobený a varoval mámu, aby

se „moc nevázala“. Na jeho tváři se zračilo mnoho zklamání. Když byl v téhle hněvivé náladě, místo mluvení spíš štekál. Máma pak chodila tiše a oči měla plné obav. Odradová vycítila ten strach a obavy a neměla toho muže ráda. Žena nejlíp věděla, jak si s ním poradit. Políbila ho na krk, pohladila ho po tváři a šeptala mu do ucha.

Ty dávné „přirozené“ city daly benegesseritským proktorkám-analytickým hodně práce, než je vymýtily. Ale ještě teď z nich něco zbývalo, něco, co bylo třeba najít a odhodit. Dokonce ještě dnes Odradová věděla, že to všechno není pryč.

Když Odradová viděla, jak pečlivě Tarazová studuje biografické záznamy, napadlo ji, jestli právě to není ta slabina, kterou v ní Matka představená vidí.

Přece už musejí vědět, že si s city z těch starých časů dokážu poradit.

Bylo to všechno tak dávno. Ale musela připustit, že vzpomínka na toho muže a ženu v ní pořád ještě zbyla, zakořeněná takovou silou, že možná nikdy nevymizí docela. Zvlášť vzpomínka na mámu.

Ctihodná matka, která Odradovou porodila v těžké situaci, ji do toho úkrytu na Gammu poslala z důvodů, které teď Odradová docela dobře chápala. Odradová vůči ní nechovala žádnou zášť. Bylo to nutné pro přežití jich obou. Problém vznikl z faktu, že nevlastní matka dala Odradové to, co obvykle matky svým dětem dávají, to, čemu Sesterstvo tak nedůvěřuje – lásku.

Když přišly Ctihodné matky, nevlastní matka nebojovala proti tomu, aby jí její dítě odvedly. Dvě Ctihodné matky dorazily s celým týmem proktorů – mužů i žen. Ještě dlouho potom Odradová chápala, jak důležitý ten bolestný okamžik byl. Žena v hloubi srdce od počátku věděla, že den rozloučení jednou přijde. Byla to jen otázka času. Ale když se ze dnů staly roky – skoro šest standardních roků – odvážila se doufat.

Pak přišly Ctihodné matky se svými svalnatými průvodci. Čekaly jen, až byla situace bezpečná, až si byly úplně jisté, že žádný lovec neví, že tohle je Benegesseritanka – plánovaný atreidský potomek.

Odradová viděla, jak nevlastní matka dostala velkou sumu peněz. Hodila je na podlahu. Ale neprotestovala ani slovem. Všichni dospělí věděli, kdo je tu mocnější.

Když Odradová přivolala tehdejší zhuštěné city, pořád viděla, jak se ta žena odvěkla k židli u okna, odkud bylo vidět na ulici, pak se objala pažemi, jako by jí byla zima, a začala se houpat – dopředu, dozadu, dopředu, dozadu. Nevydala ani hlásku.

Ctihodné matky použily Hlas a značnou dávku úsko-ků plus kouř omamných bylin a svou impozantní přítomnost, aby přivábily Odradovou do čekajícího vozu.

„Bude to jen na chvíli. Poslala nás tvoje skutečná matka.“

Odradová vycítila lež, ale hnala ji zvědavost. *Moje skutečná matka!*

Naposledy tu ženu, jedinou matku, kterou znala, viděla jako obraz v okně, jak se houpe tam a zpátky se zdrceným výrazem ve tváři a objímá se, jako by jí byla zima.

Později, když Odradová řekla něco o návratu k té ženě, byl tento vzpomínkový obraz začleněn do základní benegesseritské lekce.

„Láska vede k zoufalství. Láska je velmi stará síla, která ve své době posloužila svému účelu, ale dnes už není pro přežití druhu nezbytná. Nezapomeň na chybu, kterou ta žena udělala, a na její bolest.“

Až do nějakých patnácti šestnácti let si to Odradová kompenzovala sněním. Jednou se *opravdu* vrátí, až bude hotová Ctihodná matka. Vráť se a najde tu milující ženu, najde ji, i když pro ni neměla žádná jména kromě „máma“ a „Sibia“. Odradová si vzpomínala na smích dospělých přátel, kteří tu ženu oslovovali „Sibia“.

Máma Sibia.

Sestry ovšem ty sny vysledovaly a objevily i jejich zdroj. I to pak bylo zapojeno do výchovy.

„Denní snění je první známka toho, čemu říkáme simulproud. Je to základní nástroj racionálního myšlení. Můžeš si jím vyčistit mysl, aby lépe uvažovala.“

Simulproud.

Odradová se soustředila na Tarazovou, sedící u stolu v ranním pokoji. Trauma z dětství muselo být pečlivě včleněno na vhodně rekonstruované místo v paměti. To všechno se odehrálo daleko na Gammu, na planetě, kterou představili lidé z Danu v dobách Hladomoru a Rozptylu. Lidé z Danu – tenkrát ještě Caladanu. Odradová se pevně chopila svého racionálního myšlení a použila přitom Zděděných vzpomínek, které se jí vlily do vědomí během melanžové agonie, kdy se skutečně stala řádnou Ctihodnou matkou.

Simulproud... filtr vědomí... Zděděné vzpomínky.

Jaké mocné nástroje jí Sesterstvo dalo. Jak nebezpečné nástroje. Všechny ty jiné životy spočívaly hned za opo-
nou vědomí jako nástroje k přežití, ne způsob, jak uspokojit běžnou zvědavost.

Tarazová promluvila – citovala z materiálu, který jí přejížděl před očima. „Příliš se noříš do zděděných vzpomínek. To odčerpává energii, kterou je lepší si uchovat.“

Modromodré oči Matky představené pronikavě pohledly vzhůru na Odradovou. „Někdy dospěješ až na samou hranici toho, co tělo ještě snese. To může vést ke tvé předčasné smrti.“

„Jsem s kořením opatrná, Matko.“

„A máš proč! Tělo snese jen určité množství melanže a jen určité množství takových výprav do minula!“

„Objevila jsi nějakou mou slabinu?“ zeptala se Odradová.

„Gammu!“ Bylo to jen jedno slovo, ale vydalo za celý proslov.

Odradová věděla, o čem je řeč. Nevyhnutelné trauma těch ztracených let na Gammu. Ty ji rozptylovaly, ty bylo potřeba vykořenit a učinit racionálně přijatelnými.

„Ale posíláš mě na Rakis,“ podotkla Odradová.

„A hleď, ať nezapomínáš na aforismy o umírněnosti. Pamatuj, kdo jsi!“

Tarazová se znova sklonila ke svému displeji.

Jsem Odradová, pomyslela si Odradová.

V benegesseritských školách se obvykle na křestní jména zapomínalo a učitelé všem říkali příjmeními.

I blízcí přátelé ten zvyk přejímali. Brzo se naučili, že sdílet s někým tajemství křestního jména je starý způsob, jak někoho polapit v síti citů.

Tarazová, o tři ročníky výš než Odradová, byla určena, aby „tu mladší táhla“ – bylo to záměrné spojení vybrané pozornými učitelkami.

„Táhnout“ někoho znamenalo trochu ho komandovat, ale také to zahrnovalo výuku některých základních věcí, u nichž bylo vhodnější, aby je předal někdo, jehož postavení se blížilo přátelství. Tarazová, která měla přístup k soukromým záznamům své svěřenky, začala mladší dívce říkat „Dar“. Odradová na to reagovala tím, že Tarazovou začala oslovovat „Tar“. Ta dvě jména se k sobě hodila – Dar a Tar. I potom, co je Ctihodné matky zaslechly a napomenuly, občas se spletly a oslovily se tak, třeba jen z legrace.

Odradová teď pohlédla na Tarazovou a řekla: „Dar a Tar.“

Tarazové to v koutcích zaškubalo úsměvem.

„Co je v mých záznamech jiného než to, co už dávno znáš?“ zeptala se Odradová.

Tarazová se napřímila a čekala, až se židlopes přizpůsobí její nové poloze. Položila sepjaté ruce na desku stolu a vzhledla k mladší ženě.

Není vlastně o tolik mladší, napadlo Tarazovou.

Od školních dob ale Tarazová uvažovala o Odradové jako o osobě z jiné, mladší generace – tu propast nedokázala vyplnit ani dlouhá léta, která mezitím uplynula.

„Základní opatrnost, Dar,“ řekla Tarazová.

„Tenhle projekt začal už dávno,“ podotkla Odradová.

„Ale tvoje úloha v něm začíná právě teď. A pouštíme se do takového začátku, o jaký se nikdy nikdo nepokusil.“

„Dozvíím se teď celý plán pro toho gholu?“

„Ne.“

Nic víc. Všechny náznaky debaty na vysoké úrovni a „potřeby vědět“ smetlo ze stolu jediné slovo. Ale Odradová to chápala. Existovala určitá organizační struktura, založená původní Kapitulou Bene Gesseritu,

kteřá jen s malými změnami přetrvala tisíciletí. Jednotlivé úseky Bene Gesseritu byly odděleny pevnými horizontálními i vertikálními bariérami, rozděleny do izolovaných skupin, které se sbíhaly pod jediné velení jen tady na špici. Povinnosti (rozumějí: přidělené role) se plnily v rámci jednotlivých buněk. Aktivní účastnice v jedné buňce neznaly své vrstevnice z jiných paralelních buněk.

Ale já vím, že Ctihodná matka Lucillová je v paralelní buňce, pomyslela si Odradová. To je logická odpověď.

Chápala, proč je to nutné. Byl to starý plán převzatý od dávných tajných revolučních společností. Bene-gesserit'anky v sobě vždycky viděly permanentní revolucionářky. Byla to revoluce, která se zpomalila jen v době Tyrana Leta II.

Zpomalila se, ale nebyla odvrácena ani zastavena, připomněla si Odradová.

„V tom, co máš udělat,“ řekla Tarazová, „cítíš nějaké bezprostřední nebezpečí pro Sesterstvo?“

To byla jedna z těch *podivných* otázek, na něž se Odradová naučila odpovídat pomocí bezeslovného instinktu, který pak bylo možno formulovat do slov. Rychle řekla: „Když nebudeme jednat, bude to horší.“

„Usoudily jsme, že v tom nebezpečí bude,“ pokračovala Tarazová. Mluvila suchým, neosobním hlasem. Tarazová nerada využívala tohoto nadání Odradové. Mladší žena měla předzvěstný instinkt, kterým dokázala vycítit nebezpečí pro Sesterstvo. Samozřejmě to bylo vlivem její genetické linie – Atreidů s jejich nebezpečným nadáním. V genetickém záznamu Odradové byla zvláštní poznámka: „Pečlivě prozkoumat všechny potomky.“ Dva z potomků byli tiše usmrceni.

Neměla jsem to její nadání vyvolávat, ani na okamžik, myslela si Tarazová. Ale pokušení bylo někdy hodně velké.

Tarazová zavřela projektor na svém stole a při řeči se dívala na prázdnou plochu. „I když najdeš dokonalého partnera, nesmíš plodit bez povolení, až budeš pryč.“

„Chyba mé skutečné matky,“ podotkla Odradová.

„Chyba tvé skutečné matky byla, že se nechala při plození poznat!“

To všechno už Odradová slyšela. Atreidská linie vyžadovala to nejpečlivější monitorování Genetických mistrů. Šlo samozřejmě o to nepředvídatelné nadání. Věděla o něm – byla to ta síla, která zplodila Tyrana a Kwisatz Haderacha. Ale o co se Genetické mistryně snaží teď? Zaměřují se jejich snahy převážně negativně? Už žádné nebezpečné porody! Nikdy neviděla žádné ze svých dětí, když se narodily, což v Sesterstvu nebylo nic tak divného. A nikdy neviděla ani žádný zápis ve svém vlastním genetickém záznamu. I tady Sesterstvo pečlivě oddělovalo pravomoci.

A ty dřívější zábrany v mých zděděných vzpomínkách!

Našla v nich prázdná místa a otevřela je. Bylo pravděpodobné, že jen Tarazová a snad dvě další členky rady (pravděpodobně Bellondová a jedna další starší Ctihodná matka) měly přístup k takovým citlivým genetickým informacím.

Skutečně Tarazová a ty druhé přísahaly, že raději zemřou, než by tajné informace odhalily nepovolaným? Koneckonců, existoval velmi přesný rituál pro případ, že by klíčová Ctihodná matka zemřela odloučeně od svých Sester a neměla šanci předat nashromážděné životy. Tento rituál byl mnohokrát použit v době vlády Tyrana. Hrozné období! Vědět, že ty revoluční buňky Sesterstva jsou pro něj naprosto průhledné! Netvor! Věděla, že Sestry nikdy nepodlehly iluzi, že snad Leto II. nezničil Bene Gesserit z důvodů jakési hluboko zakořeněné věrnosti své babičce, paní Jessice.

Jsi tam, Jessiko?

Odradová ucítila hluboko v mysli zachvění. Selhání jedné Ctihodné matky: „Připustila, aby se zamilovala!“ Taková drobnost, a jak obrovské následky to mělo. Tři a půl tisíce let tyranie!

Zlatá stezka. Nekonečná? Co ty ztracené megatriliony, které odešly v Rozptylu? Jakou hrozbu představují ti Ztracení, kteří se teď vracejí?

Tarazová řekla, jako by Odradové četla myšlenky (občas se zdálo, že to opravdu umí): „Ti rozptýlení tam venku číhají... jsou připravení se na nás vrhnout.“

Odradová ty argumenty už slyšela: Nebezpečí na jedné i na druhé straně, něco magneticky přitažlivého. Tolik nádherného neznáma. Sesterstvo se svými schopnostmi, které po tisíciletí zdokonalovalo pomocí melanže – co by mohlo s takovými nezměrnými zdroji lidství dokázat! Myslete na ty nespočetné geny! Myslete na ty potenciální talenty, které se volně pohybují ve vesmírech, kde mohou být navždy ztraceny!

„Nevědění působí největší hrůzy,“ podotkla Odradová.

„A největší ctižádost,“ dodala Tarazová.

„Pojeďu tedy na Rakis?“

„V příslušnou dobu. Považuji tě za schopnou zhostit se toho úkolu.“

„Jinak bys mě nejmenovala.“

To byla stará výměna názorů, která měla kořeny v dávných školních dobách. Tarazová si ale uvědomila, že se do ní nepustila vědomě. Příliš mnoho vzpomínek je spojovalo: Dar a Tar. *Na to si budu muset dávat pozor!*

„Nezapomeň, ke komu máš závazky,“ dodala Tarazová.

Existence nekorábů umožnila beztravně zničit celé planety. Velký objekt, asteroid nebo jeho ekvivalent, může být vyslán proti planetě. Nebo mohou být lidé postaveni proti sobě navzájem pomocí sexuálního podvracení osobnosti a pak mohou být ozbrojeni, aby se zničili sami. Tyto Ctěné matre zřejmě dávají přednost druhé technice.

BENEGESSERITSKÁ ANALÝZA

Duncan Idaho ze svého dvora neustále sledoval pozorovatele nad sebou, i když se zdálo, že to nedělá. Byl tam samozřejmě Patrin, ale Patrin se nepočítal. To ta Ctihodná matka naproti němu, ta stála za sledování. Když uvi-

děl Lucillovou, pomyslel si: *To je ta nová*. Ta myšlenka ho naplnila rozčilením, jehož se zbavil ještě intenzivnějším cvičením.

Dokončil první tři série tréninkové hry, kterou mu přikázal Miles Teg, a jen mimochodem si uvědomoval, že Patrin podá zprávu o tom, jak dobře si vedl. Duncan měl rád jak Tega, tak starého Patrína, a vycítil, že tento pocit je vzájemný. Ale tahle nová Ctihodná matka – její přítomnost naznačovala zajímavé změny. Především byla mladší než ty ostatní. A taky se nesnažila skrýt oči, které byly prvním náznakem její příslušnosti k Bene Gesseritu. Když poprvé zahlédl Schwangyuovou, uviděl oči skryté za kontaktními čočkami, které napodobovaly panenky člověka nezávislého na melanži a lehce krví podlitá bělma. Slyšel také jednu z akolytek v Pevnosti říkat, že čočky upravují i „astigmatickou vadu, která byla v její genetické linii připuštěna, protože ji dostatečně vyvažují jiné kvality, které přenáší na své potomky“.

Tou dobou byla skoro celá tahle poznámka pro Duncana nesrozumitelná, ale vyhledal si jednotlivé narážky v knihovně Pevnosti. Odkazů bylo málo a jejich obsah byl přísně omezen. Schwangyuová sama odrážela všechny jeho otázky na podobné záležitosti, ale následné chování jeho učitelů naznačovalo, že se zlobila. Bylo typické, že si svůj hněv vylila na jiných.

Předpokládal, že vůbec nejvíc ji rozzlobil jeho dotaz, zda je ona jeho matka.

Duncan už dlouho věděl, že je něco zvláštního. Ve složitých prostorách této benegesseritské Pevnosti byla místa, kam nesměl. Našel si svoje vlastní způsoby, jak se podobným zákazům vyhnout, a často se díval ven tlustým plasklem i otevřenými okny na strážě a na široké pláně vymýcené krajiny, které se daly ohlídat ze strategicky umístěných strážních budek. Miles Teg ho osobně naučil, jak je takové rozmístění důležité.

Planetě se teď říkalo Gammu. Kdysi byla známa jako Giedi Prima, ale nějaký člověk jménem Gurney Halleck to změnil. Ovšem to všechno byla dávná historie.

Nuda. V planetární půdě stále ještě zbyl slabý hořký pach ropy z předdanských dob. Tisíce let speciální výsadby to pomalu mění, vysvětlovali mu jeho učitelé. Část z těchto osázených oblastí viděl i z Pevnosti. Všude kolem byly lesy – jehličnaté i jiné.

Duncan, stále potají pozorující obě Ctihodné matky, udělal sérii hvězd. Přitom protahoval své nápadně vypracované svaly, přesně jak ho to učil Teg.

Teg ho také poučil o planetárním obranném systému. Gammu byla na oběžných drahách obklopena sledovacími vesmírnými loděmi, jejichž posádky nesměly mít na palubě rodinu. Rodiny zůstávaly na planetě jako rukojmí zaručující ostražitost těchto orbitálních strážců. Někde mezi těmi loděmi ve vesmíru byly i nezjistitelné nekoráby, jejichž posádky se skládaly výhradně z bašárových lidí a z benegesseritských Sester.

„Nebyl bych tohle pověření přijal, kdybych neměl úplnou kontrolu nad všemi obrannými opatřeními,“ vysvětloval Teg.

Duncan si uvědomil, že „tohle pověření“ je *on*. Pevnost tu byla proto, aby ho chránila. Tegovy orbitální hlídky včetně nekorábů bránily Pevnost.

To všechno byla součást vojenské výchovy, jejíž prvky Duncanovi připadaly jaksi povědomé. Když se učil, jak bránit zdánlivě zranitelnou planetu před útoky z vesmíru, tak *věděl*, že ty obranné prvky jsou umístěny správně. Jako celek to bylo krajně složité, ale jednotlivé složky byly rozpoznatelné a daly se pochopit. Například tu bylo soustavné monitorování atmosféry a krevního séra obyvatel Gammu. Doktoři ze Súkovy školy, placení Bene Gesseritem, byli všude.

„Nemoci jsou zbraně,“ řekl Teg. „Naše obrana proti nemocem musí být velmi pečlivá.“

Teg často kázal proti pasivní obraně. Nazýval ji „produktem mentality obležení, o které se už dávno ví, že vytváří smrtelně nebezpečné slabosti“.

Při Tegově vojenském výcviku Duncan pozorně naslouchal. Patrín i záznamy v knihovně potvrzovali, že tento mentat – bašár Miles Teg – byl slavný vojevůdce

Bene Gesseritu. Patrin často vzpomínal na doby, kdy spolu sloužili, a Teg byl vždycky hrdina.

„Mobilita je klíč k vojenskému úspěchu,“ říkal Teg. „Když je člověk vázaný v opevnění, dokonce i v opevnění velikosti planety, je hrozně zranitelný.“

Tegovi se Gammu nijak zvlášť nelíbila.

„Vidím, že už víš, že tohle místo se kdysi jmenovalo Giedi Prima. Harkonnenové, kteří tady vládli, nás ledacos naučili. Jejich zásluhou si umíme lépe představit, jak děsivě brutální mohou také lidé být.“

Při této vzpomínce si Duncan všiml, že dvě Ctihodné matky, které ho sledují za zábradlím, zjevně mluví o něm.

Jsem já pověření té nové?

Duncan neměl rád, když ho někdo pořád sledoval, a doufal, že ta nová mu dovolí být občas sám. Nevypadala, že by byla moc tvrdá. Ne jako Schwangyuová.

Když Duncan pokračoval ve svých cvičeních, prováděl je v rytmu soukromé litanie: *Zatra-cená Schwangyu-ová! Zatra-cená Schwangyu-ová!*

Nenáviděl Schwangyuovou od doby, kdy mu bylo devět – to už teď byly čtyři roky. *Ona o té nenávisti neví*, pomyslel si. Pravděpodobně už dávno zapomněla na příhodu, která ji podnítila.

Bylo mu sotva devět, když se mu podařilo proklouznout vnitřním strážím do tunelu vedoucího k jedné ze strážních budek. V tunelu to páchlo houbou. Šero. Vlhko. Vykoukl ven střílnou jedné ze strážních budek dřív, než ho chytili a zahnali znova do nitra Pevnosti.

Po tomto dobrodružství následovalo přísné kázání Schwangyuové, vzdálené a hrozivé postavy, jejichž rozkazů musí být uposlechnuto. Dodneška o ní tak uvažoval, i když se mezitím dozvěděl o existenci benegesseritského Příkazného hlasu, toho rafinovaného odstínu řeči, který může zlomit vůli necvičeného naslouchajícího.

Nesmí se jí odporovat.

„Způsobil jsi potrestání celé strážní jednotky,“ řekla Schwangyuová. „Tvrdě si to odpykají.“

To byla ta nejhroznější část její přednášky. Duncan měl strážné rád a občas některého zlákal k opravdové

hře se smíchem a válením. Jeho žertík, to, že se propí-
žil do strážní budky, ublížil jeho přátelům.

Duncan věděl, co to je být potrestán.

*Zatra-cená Schwangyu-ová! Zatra-cená Schwangyu-
-ová!*

Po jejím kázání Duncan běžel ke své tehdejší hlavní
instruktorce. Byla to Ctihodná matka Tamalanová, další
z těch vrásčitých stařen s chladnými a povýšenými způ-
soby, se sněhobílými vlasy nad úzkou tvář a s vyschlou
pleť. Chtěl od ní vědět, jak byly potrestány jeho stráže.
Tamalanová se zatvářila až překvapivě zamyšleně a řek-
la hlasem podobným skřípání písku na dřevě:

„Jak byli potrestáni? No, tedy...“

Byli v malé učebně vedle většího cvičebního sálu, kam
si Tamalanová každý večer chodila připravovat vy-
učování na příští den. Byla to místnost plná mikrobublin-
kových a cívkových čteček a jiných složitých prostředků
pro uchování a vyvolání informací. Duncan ji měl mno-
hem raději než knihovnu, ale nesměl do učebny bez dozo-
ru. Byla to jasná místnost, osvětlená mnoha luminami,
které nadnášely suspensory. Když tam vběhl, Tamalanová
se otočila od stolu, kde připravovala jeho zítřejší lekci.

„Naše těžké tresty mají v sobě vždycky něco z obět-
ní hostiny,“ řekla. „A stráže samozřejmě dostanou těžký
trest.“

„Hostiny?“ Duncan byl zmaten.

Tamalanová se v otáčecí židli obrátila docela a po-
hlédla Duncanovi do očí. Zuby se jí v jasném světle za-
leskly. „Historie byla málokdy vlídná k těm, kdo musejí
být potrestáni,“ řekla.

Duncan sebou škubl při slově „historie“. Byl to jeden
ze známých signálů. Hodlala mu udělit lekci, další nud-
nou lekci.

„Benegesseritské tresty nesmějí být zapomenuty.“

Duncan se pohledem soustředil na stará ústa Tamala-
nové, protože náhle vycítil, že hovoří z vlastní bolestné
zkušenosti. Dozví se něco zajímavého!

„V našich trestech je lekce, které se nedá uniknout,“
řekla Tamalanová. „Je to mnohem víc než jen bolest.“

Duncan se posadil na podlahu k jejím nohám. Z tohoto úhlu vypadala Tamalanová jako zlověstná postava zahalená v černém.

„Netrestáme nejvyšším utrpením,“ řekla. „To je vyhrazeno pro Ctihodné matky při jejich rituálu koření.“

Duncan kývl. Záznamy v knihovně hovořily o „melanžové agonii“, záhadné zkoušce, která z obyčejné Sestry udělala Ctihodnou matku.

„Ale přesto jsou těžké tresty bolestné,“ řekla. „Jsou bolestné také citově. Emoce vyvolané trestem jsou vždycky ty, které považujeme za největší provinilcovu slabost, a tím trestaného také posilujeme.“

Její slova vyvolala v Duncanovi neurčitou hrůzu. Co to dělají jeho strážím? Nemohl mluvit, ale ani to nebylo třeba. Tamalanová ještě neskončila.

„Trest vždycky končí dezertem,“ řekla a pleskla si dlaněmi o kolena.

Duncan se zamračil. Dezertem? To je přece součást hostiny. A jak může být hostina trestem?

„Není to skutečná hostina, ale má to stejnou myšlenku jako hostina,“ pokračovala Tamalanová. Jednou vyschlou rukou opsala ve vzduchu kruh. „Přijde moučník, něco úplně nečekaného. Kajícíník si myslí: *Ach, konečně mi bylo odpuštěno!* Rozumíš mi?“

Duncan zavrtěl hlavou. Ne, nerozuměl tomu.

„Je to tak sladká chvíle,“ řekla. „Člověk prošel všemi chody bolestné hostiny a nakonec se dostal k něčemu, co si může vychutnat. Ale! Když to vychutnává, *teprve pak* přijde ten nejbolestnější okamžik ze všech, to poznání, to *pochopení*, že tohle není závěrečné potěšení. Ne, není. To je ta největší bolest těžkého trestu. Bene-gesseritské poučení se tím definitivně vryje do paměti.“

„Ale co těm strážcům provede?“ Duncan měl co dělat, aby to ze sebe dokázal vypravit.

„Nevím, jak přesně budou jednotlivé tresty vypadat. A nepotřebuji to vědět. Můžu ti říct jen to, že pro každého z nich to bude jiné.“

Tamalanová už mu víc neřekla. Znovu se vrátila k přípravě výuky na příští den. „Zítra budeme pokračovat,“

pronesla, „tím, že tě naučím rozeznávat původ nejruznějších přízvuků v mluvené galaštině.“

A nikdo jiný, dokonce ani Teg nebo Patrin, mu nechtěl odpovědět na otázky o trestech. I strážci, když je později zase viděl, odmítali o svém utrpení hovořit. Někteří na jeho snahy o sblížení reagovali úsečně a nikdo z nich si s ním už nechtěl hrát. Potrestaní mu nehodlali odpustit. To bylo jasné.

Zatra-cená Schwangyu-ová! Zatra-cená Schwangyu-ová!

Tak začala jeho hluboká nenávist. A týkala se všech těch starých čarodějnic. Bude ta nová mladá stejná jako ty staré?

Zatra-cená Schwangyu-ová!

Když se Schwangyuové ptal: „Proč jsi je musela trestat?“ Schwangyuová se na chvíli odmlčela a pak odpověděla: „Tady na Gammu je pro tebe nebezpečno. Jsou lidé, kteří ti chtějí ublížit.“

Duncan se nezeptal proč. Tohle byla další oblast, v níž mu na otázky nikdo neodpovídal. Dokonce ani Teg ne, i když samotná jeho přítomnost jen podtrhovala fakt toho nebezpečí.

A Miles Teg byl mentat, a musel tedy znát mnoho odpovědí. Duncan často viděl, jak se mu lesknou oči, zatímco jeho myšlenky putovaly někam daleko. Ale ani mentat mu neodpověděl na otázky jako:

„Proč jsme tady na Gammu?“

„Před kým mě hlídáte? Kdo mi chce ublížit?“

„Kdo jsou moji rodiče?“

Reakcí na takové otázky bylo mlčení, jen občas Teg zavrčel: „Nemůžu ti odpovědět.“

Knihovna byla k ničemu. To zjistil, když mu bylo teprve osm a jeho hlavní instruktorkou byla neúspěšná Ctihodná matka jménem Luran Geasová – ne tak hrozně stará jako Schwangyuová, ale i tak v dost pokročilém věku, rozhodně přes stovku.

Knihovna mu na jeho žádost poskytla informace o Gammu/Giedi Primě, o Harkonnenech a jejich pádu, o nejruznějších bojích, v nichž velel Teg. Žádná z těch

bitev nebyla příliš krvavá; několik zdrojů se zmiňovalo o Tegových „vynikajících diplomatických schopnostech“. Ale jeden údaj vedl k druhému a Duncan se nakonec dozvěděl o ěře Božského imperátora a o tom, jak ochočil lidi. To období poutalo Duncanovu pozornost po několik týdnů. Našel v záznamech starou mapu a promítl si ji na stěnu. Poznámky k mapě mu řekly, že sama tahle Pevnost byla velicím střediskem Rybích mluvčích, které bylo opuštěno v době Rozptylu.

Rybí mluvčí!

Duncan si přál, aby byl žil v jejich době a sloužil jako jeden z mála mužských poradců v ženské armádě, která zbožňovala velkého Božského imperátora.

Kdybych tak mohl v té době žít na Rakis!

Teg mluvil o Božském imperátorovi překvapivě ochotně a říkal mu „Tyran“. Otevřel se zámek knihovny a na Duncana se začaly valit informace o Rakis.

„Uvidím někdy Rakis?“ zeptal se Geasové.

„Připravujeme tě k životu na Rakis.“

Ta odpověď ho ohromila. Všechno, co ho o té vzdálené planetě naučili, dostalo novou důležitost.

„Proč tam budu žít?“

„Na to nemůžu odpovědět.“

Duncan se s novým zájmem vrátil ke studiu té záhadné planety a její ubohé Církve Šaj-hulúda, Rozděleného Boha. *Červi*. Božský imperátor se změnil v ty červy! Ta představa naplnila Duncana posvátnou hrůzou. Třeba na něm skutečně bylo něco hodného uctívání. Ta myšlenka ho dojala. Co mohlo člověka přimět, aby přijal tak strašlivou proměnu?

Duncan věděl, co si jeho strážé i ostatní lidé v Pevnosti myslí o Rakis a o tamním kněžstvu. Posupné poznámky a smích mu řekly všechno. Teg podotkl: „Celou pravdu se asi nikdy nedozvíme, ale jedno ti povím, chlapče: To není náboženství pro vojáka.“

A Schwangyuová to dovršila: „Musíš se dozvědět něco o Tyranovi, ale jeho náboženství nevěř. To je pod tvou úroveň, je to opovrženímhodné.“

Kdykoli měl Duncan chvíli čas, hltal všechno, co

mu knihovna poskytla: Svatou knihu Rozděleného Boha, Strážní bibli, Oranžsko-katolickou bibli a dokonce i Apokryfy. Dozvěděl se o dávno neexistujícím Úřadu víry a o „Perle, která JE Sluncem porozumění“.

Už samotná myšlenka těch červů ho fascinovala. Ta jejich obrovitost! Velký červ by dosáhl z jednoho konce Pevnosti na druhý. Před Tyranem lidé na červech jezdili, ale kněží na Rakis to dnes zakazovali.

Zaujaly ho zprávy archeologického týmu, který objevil Tyranův primitivní neprostor na Rakis. Dár-es-Balát se to místo jmenovalo. Zprávy archeoložky Hadi Benottové byly označeny „Utajeno podle příkazů rakiských kněží“. Číslo složky, pod níž byly zprávy uloženy v benegesseritském archivu, bylo hodně dlouhé – a to, co v nich Benottová odhalila, bylo fascinující.

„V každém červu je zrnko vědomí Božského imperátora?“ zeptal se Geasové.

„Říká se to. Ale i jestli je to pravda, nemají vědomí, nevnímají. Sám Tyran řekl, že vstoupí do nekonečného snu.“

Při každé studijní lekci se našla příležitost ke zvláštním přednáškám a k benegesseritským vysvětlením náboženství, až nakonec narazil na zprávy nazvané „Devět dcer Sioniných“ a „Tisíc synů Idahových“.

Šel tehdy za Geasovou a chtěl vědět: „Já se taky jmenuju Duncan Idaho. Co to znamená?“

Geasová se vždycky pohybovala tak, jako by se plížila ve stínu svého neúspěchu, dlouhou hlavu skloněnou vpřed a vodnaté oči upřené k zemi. K tomuhle rozhovoru došlo pozdě odpoledne v dlouhé chodbě vedle cvičného sálu. Geasová při jeho otázce zbledla.

Když neodpověděla, naléhal: „Jsem potomek Duncan Idaho?“

„Na to se musíš zeptat Schwangyuové.“ Geasová to řekla, jako by ji každé slovo bolelo.

Tuhle odpověď znal až příliš dobře a rozčílila ho. Chtěla tím říct, že se dozví něco, aby mlčel, ale že informací v tom bude pramálo. Schwangyuová ovšem byla otevřenější, než čekal.

„Máš v žilách autentickou krev Duncana Idaha.“

„Kdo jsou moji rodiče?“

„Jsou dávno mrtví.“

„Jak zemřeli?“

„Nevím. Dostali jsme tě jako sirotka.“

„Tak proč mi chce někdo ublížit?“

„Bojí se toho, co bys mohl udělat.“

„A co bych mohl udělat?“

„Studuj. Všechno se v pravý čas dozvíš.“

Mlč a studuj! Další známá odpověď.

Poslechl, protože se už naučil poznat, kdy se před ním zavřely dveře. Ale teď jeho zvědavá inteligence narazila na další zprávy o časech Hladomoru a Rozptylu, o neprostorech a nekorábech, které nikdo nedokáže vysledovat, dokonce ani mozky s tou nejmocnější předzvěstnou schopností ve vesmíru. Tady narazil na fakt, že potomci Duncana Idaha a Siony, těch dávných lidí, kteří sloužili Tyranu Božskému imperátorovi, byli také neviditelní pro proroky a lidi s předzvěstnou schopností. Dokonce ani kormidelníci Gildy v hlubokém melanžovém transu nedokázali takové lidi vysledovat. Zprávy mu řekly, že Siona byla čistokrevná Atreidová a že Duncan Idaho byl ghola.

Ghola?

Hledal v knihovně vysvětlení toho podivného slova. *Ghola*. Knihovna mu poskytla jen to nejzákladnější vysvětlení: „*Gholové: lidské bytosti vypěstované z buněk mrtvého těla v regeneračních nádržích Tleilaxu.*“

Regenerační nádrže?

„Tleilaxanské zařízení na reprodukci lidské bytosti z buněk mrtvého těla.“

„Popiš gholu,“ přikázal.

„Nevinné tělo bez původních vzpomínek. Viz Regenerační nádrže.“

Duncan se naučil vyložit si zámlky, bílá místa v tom, co mu lidé v Pevnosti odhalili. Pochopení jím smýklo jako vlna přílivu. Věděl! Bylo mu teprve deset a už věděl!

Jsem ghola.

Pozdě odpoledne v knihovně všechny ty složité přístroje kolem něj vybledly, staly se pouhým pozadím,

a desetiletý chlapec seděl mlčky před snímačem a přebíral si to nové poznání.

Jsem ghola!

Nevzpomínal si na regenerační nádrže, v nichž z jeho buněk vyrostlo nemluvně. První, co si pamatoval, bylo, jak ho Geasová zvedla z kolébky, jak živý zájem se v těch starých očích objevil a jak ho rychle nahradila obezřetně přivřená víčka.

Bylo to, jako by všechny ty informace, které mu tak neochotně podali lidé v Pevnosti, a záznamy konečně vytvořily jednu ústřední podobu: jeho samého.

„Řekni mi něco o Bene Tleilaxu,“ požádal knihovnu.

„Jsou to lidé, kteří se z vlastní vůle rozdělili na Tvarové tanečníky a Pány. Tvaroví tanečníci jsou hybridi, neplodní a podřízení Pánům.“

Proč mi to udělali?

Informační přístroje v knihovně se mu náhle zdály cizí a nebezpečné. Nebál se toho, že by jeho otázky mohly narazit na další prázdné stěny, ale naopak, že by dostal odpovědi.

Proč jsem tak důležitý pro Schwangyuovou a pro všechny ty ostatní?

Měl pocit, že mu ukřivdili, dokonce i Miles Teg a Patrin. Proč je správné vzít lidské buňky a vytvořit gholu?

Další otázku položil až po velkém váhání: „Může si ghola vzpomenout, kým byl?“

„Je to možné.“

„Jak?“

„Psychologická identita gholy s originálem tvoří předpoklady určitých reakcí, které je možno vyvolat traumatem.“

To bylo totéž jako žádná odpověď!

„Ale jak?“

V té chvíli ho přerušila Schwangyuová, která bez ohlášení vešla do knihovny. To znamenalo, že v systému bylo něco, co ji varovalo, nač se Duncan vyptává!

„Všechno se v pravý čas dozvíš,“ řekla.

Mluvila s ním spatra! Vycítil, jak je to nespravedlivé, jak je to nepravdivé. Něco v jeho nitru mu říkalo, že on

sám má v tom svém neprobuzeném já víc lidské moudrosti než ti, kdo se považují za tak nadřazené. Jeho nenávisť k Schwangyuové se rozhořela s novou intenzitou. Ona byla ztělesněním všech těch, kdo ho trápili a odbývali jeho otázky.

Teď ovšem jeho představivost žhnula plamenem. Získá zase své původní myšlenky! Cítil, že je to pravda. Vzpomene si na své rodiče, na svou rodinu, na přátele... na nepřátele.

Zeptal se Schwangyuové: „Vytvořili jste mě kvůli mým nepřítelům?“

„Už ses naučil mlčet, dítě,“ odpověděla. „Tak se na tu znalost spoléhej.“

Výborně. Takhle s tebou budu bojovat, zatracená Schwangyuová. Budu mlčet a budu se učit. Nedám ti najevo, co doopravdy cítím.

„Víš,“ dodala, „myslím, že vychováváme stoika.“

Jednala s ním povýšeně! Takhle on se sebou zacházet nenechá. Bude s nimi všemi bojovat mlčením a ostražitostí. Duncan utekl z knihovny a ukryl se ve svém pokoji.

V následujících měsících mu mnoho detailů potvrdilo, že je skutečně ghola. Dokonce i dítě pozná, když se kolem něj děje něco neobvyklého. Občas viděl za zdmi jiné děti, jak se procházejí po cestách, jak se smějí a volají na sebe. V knihovně našel informace o dětech. K těm dětem nechodili dospělí a nenutili je k přísnému výcviku toho druhu, jakým procházel on sám. Ostatní děti neměly Ctihodnou matku Schwangyuovou, která by jim rozkazovala i v těch nejmenších detailech.

Objev uspíšil další změnu v Duncanově životě. Luran Geasová od něj byla odvolána a nevrátila se.

Neměla dopustit, abych se dozvěděl něco o gholech.

Pravda byla poněkud složitější, jak Schwangyuová vysvětlila Lucillové na pozorovací terase toho dne, kdy Lucillová přijela.

„Věděli jsme, že ten okamžik nevyhnutelně přijde. Že se dozví o existenci gholů a začne klást nepříjemné otázky.“

„Bylo načase, aby jeho každodenní vzdělávání převzala Ctihodná matka. Geasová byla možná omyl.“

„Chceš říct, že jsem se spletla v úsudku?“ utrhla se Schwangyuová.

„Je snad tvůj úsudek tak dokonalý, že se nesmí nikdy brát v potaz?“ Otázka, vyslovená měkkým kontraaltem Lucillové, měla stejný účinek jako políček.

Schwangyuová skoro minutu mlčela. Konečně řekla: „Geasová si myslela, že ten ghola je roztomilé dítě. Plakala a říkala, že se jí po něm bude stýskat.“

„Copak ji nikdo předem nevaroval?“

„Geasová neměla náš výcvik.“

„Takže v té době jsi ji nahradila Tamalanovou. Tamalanovou neznám, ale předpokládám, že je dost stará.“

„Dost.“

„Jak reagoval na odstranění Geasové?“

„Ptal se, kde je. Neodpověděli jsme.“

„Jak to zvládla Tamalanová?“

„Když s ním byla třetí den, řekl jí naprosto klidně: „Nenávidím tě. Je to tak správné?““

„Tak rychle!“

„Teď zrovna se na tebe dívá a myslí si: Nenávidím Schwangyuovou. Budu muset nenávidět i tu novou? Ale domnívá se taky, že jsi jiná než ty ostatní staré čarodějnice. Jsi mladá. Určitě pochopil, že to musí být důležité.“

Lidé žijí nejlépe, když každý z nich má své místo, když každý ví, kam v pořádku věci patří a čeho může dosáhnout. Znič místo a zničíš osobu.

BENEGESSERITSKÉ UČENÍ

Miles Teg o přidělení na Gammu nestál. Mistr zbraní pro dítě-gholu? Dokonce i když je to takové dítě-ghola jako tohle, se vši tou historií, která se kolem něj točila? Byl to nepříjemný zásah do Tegova zaslouženého odpočinku.

Ale celý život žil jako vojenský mentat podle vůle Bene Gesseritu a dokázal si spočítat, jaké následky by mělo neuposlechnutí.

Quis custodiet ipsos custodiet?

Kdo ochrání ochránce? Kdo dohlédne, aby se ochránce nedopustili zločinu?

To byla otázka, kterou Teg při mnoha příležitostech podrobně rozebíral. Byl to jeden z pilířů jeho věrnosti Bene Gesseritu. Ať už si člověk myslel o Sesterstvu cokoliv, rozhodně se u nich projevovala obdivuhodně důsledná účelnost.

Morální účelnost, ohodnotil to Teg.

Morální účelnost Bene Gesseritu se naprosto shodovala s Tegovými zásadami. To, že tyto zásady byly důsledkem benegesseritského kondicionování, nebylo podstatné. Racionální myšlení, zvláště mentatsky racionální, nemohlo dojít k žádným jiným závěrům.

Teg se omezil jen na to základní: Pokud se být jen jediný člověk řídí takovými zásadami, je vesmír o něco lepší. Nikdy nešlo o právo. Právo se musí sklonit se před zákonem – a zákon může být vrtošivá milenka, která je neustále vystavena rozmarům a předsudkům těch, kdo zákony vymáhají. Ne, šlo o spravedlnost, což je mnohem hlubší věc. Lidé, o nichž se rozhoduje, musejí cítit, že rozhodnutí je spravedlivé.

Pro Tega představovala taková tvrzení jako „litera zákona musí být dodržena“ ohrožení zásad, kterými se řídil. Být spravedlivý znamená dohodu, předvídatelnou stálost a především loajalitu k těm nahoře i k těm dole. Vůdce, který se řídí těmito zásadami, nemusí být kontrolován zvenčí. Koná svou povinnost, protože je to správné. A neposlouchá proto, že se dá *předvídat*, že to tak je správné. Dělá to proto, že je to správné v daném okamžiku. Předvídání a předzvěstný smysl s tím nemají naprosto nic společného.

Teg věděl, že Atreidové jsou pověstní spolehlivým předzvěstným smyslem, ale nabubřele sebejisté výroky neměly v jeho vesmíru místo. Člověk prostě bral vesmír takový, jaký byl, a uplatnil své zásady, pokud mohl.

Absolutních příkazů bylo v hierarchii vždycky uposlechnuto. Tarazová sice své pověření nepostavila jako absolutní příkaz, ale rozumělo se to samo sebou.

„Pro ten úkol se dokonale hodíš.“

Žil dlouhý život s mnoha vrcholy a na odpočinek odešel se ctí. Teg věděl, že je starý, pomalý a že všechny chyby stárí číhají na okraji jeho vědomí, ale povolání do služby zrychlilo jeho reakce, i když byl nucen potlačit své přání odpovědět „Ne“.

Ten úkol mu uložila Tarazová sama. Mocná nadřízená všech (včetně missionarie protectivy) si ho vybrala. Ne jen obyčejná Ctihodná matka, ale Ctihodná matka představená *osobně*.

Tarazová za ním přiletěla na Lernaesus, kde trávil dny svého odpočinku. Prokazovala mu tím poctu a on to věděl. Objevila se u jeho dveří bez ohlášení, doprovázena jen dvěma služebnými akolytkami a malou strážní jednotkou, v níž rozeznal některé známé tváře. Osobně je vycvičil. I čas, kdy přijela, byl zajímavý. Ráno, krátce po snídani. Zнала rytmy jeho života a určitě věděla, že v tuhle hodinu je nejčilejší. To znamenalo, že chce, aby byl bdělý a na vrcholu svých schopností.

Patrin, Tegův dávný vojenský sluha, přivedl Tarazovou do obývacího pokoje ve východním křídle, malé a elegantní místnosti, zařízené jen pevným nábytkem. Tegova nechut' k židlopsiim a jinému živému nábytku byla dobře známa. Když Patrin uváděl černě oděnou Matku představenou do místnosti, tvářil se kysele. Teg ten výraz okamžitě poznal. Patrinova dlouhá, bledá tvář se spoustou vrásek možná pro ostatní vypadala jako nepohnutá maska. Ale Teg si uvědomoval, jak se mu prohloubily rýhy kolem úst, jak zarputile se dívají ty staré oči. To znamenalo, že Tarazová cestou řekla něco, co Patrino znepokojilo.

Vysoká posuvná okna z těžkého plaskla nabízela na východní straně výhled na dlouhý svažitý trávník a na stromy u řeky. Tarazová se zastavila hned u vchodu a obdivovala ten výhled.

Teg stiskl knoflík. Výhled zakryly závěsy a rozsvíti-

ly se luminy. Tegovo jednání Tarazové řeklo, že si spočítal, že bude potřeba soukromí. Ještě to podtrhl tím, že Patrinovi přikázal: „Dohlédni, ať nás nikdo neruší.“

„Rozkazy pro Jižní statek,“ dovolil si připomenout Patrin.

„Postarej se o to sám, prosím. Ty a Firus víte, co chci.“

Patrin za sebou zavřel dveře trochu příliš zprudka. Byl to drobný signál, ale Tegovi řekl hodně.

Tarazová udělala další krok do místnosti a rozhlédla se. „Limetově zelená,“ řekla. „Jedna z mých oblíbených barev. Tvoje matka měla dobrý vkus.“

Tega ta poznámka potěšila. Měl tuhle budovu a tohle místo ze srdce rád. Jeho rodina tu žila teprve tři generace, ale ty už po sobě stačily zanechat mnoho stop. Nápady jeho matky zůstaly v mnoha místnostech nedotčené.

„Milovat zemi a místa je bezpečné,“ podotkl Teg.

„Obzvlášť se mi líbily ty hnědooranžové koberce v hale a ta mozaika nad vchodovými dveřmi,“ pokračovala Tarazová. „Ta je určitě starožitná.“

„Nepřijela jsi sem popovídat si o zařizování domů, že?“ zarazil ji Teg.

Tarazová se zasmála.

Měla vysoko posazený hlas a Sesterstvo ji naučilo používat ho s ničivou účinností. Byl to hlas, který nebylo snadné ignorovat, dokonce i když mluvila tak záměrně obyčejně jako teď. Teg ji viděl v benegesseritské Radě. Tam jednala rozhodně a přesvědčivě, každé její slovo naznačovalo, v jak bystré mysli se zrodilo. I teď z jejího chování vycítil důležité rozhodnutí.

Teg ukázal na zeleně polstrovanou židli po své levici. Podívala se na ni, znovu se rychle rozhlédla po místnosti a potlačila úsměv.

Vsadila by se, že v celém domě není ani jediný židlopes. Teg byl starožitnost a starožitnostmi se také obklopoval. Posadila se, uhladila si háv a čekala, až se Teg posadí na stejnou židli proti ní.

„Mrzí mě, že tě musím požádat, abys přerušil svůj odpočinek, bašáre,“ začala. „Bohužel za daných okolností nemám na vybranou.“

Teg si uvolněně opřel paže o opěrky křesla – póza klidného, vyčkávajícího mentata. Jeho postoj říkal: „Naplně mi mysl údaji.“

Tarazová se na okamžik zarazila. Tohle přece není možné. Teg byl pořád ještě vznešená postava, vysoká, s velkou hlavou, korunovanou šedými vlasy. Věděla, že mu chybí jen tři SR do tří set. Standardní rok byl sice asi o dvacet hodin kratší než takzvaný primitivní rok, ale i tak to byl impozantní věk věnovaný službě Bene Gesseritu, což znamenalo, že měl právo na úctu. Všimla si, že Teg má na sobě světle šedou uniformu bez insignií: dobře ušité kalhoty a sako, rozhalenou bílou košili, která odhalovala vrásčitý krk. U pasu se mu blýsklo něco zlatého: poznala bašárovo zlaté slunce, které dostal, když odcházel na odpočinek. To je celý ten praktický Teg! Udělal si z té zlaté cetky přezku k opasku. To ji uklidnilo. Teg její problém pochopí.

„Mohla bych dostat sklenici vody?“ zeptala se Tarazová. „Byla to dlouhá a únavná cesta. Poslední úsek jsme cestovali jedním naším transportérem, který už se měl vyměnit před pěti sty lety.“

Teg se zvedl z křesla, došel k jednomu panelu v obložení stěny a ze skříňky za ním vytáhl láhev s chlazenou vodou a sklenici. Postavil je na nízký stolek po pravé ruce Tarazové. „Mám i melanz“, podotkl.

„Ne, díky, Milesi. Mám vlastní zásobu.“

Teg si znovu sedl a ona rozpoznala několik náznaků ztuhlosti. I tak byl ale na svůj věk pořád neobyčejně svižný.

Tarazová si nalila sklenici vody a vypila ji jedním douškem. Odložila ji s větším soustředěním, než bylo ve skutečnosti třeba. Jak má na to jít? Tegovo chování ji nezmátlo. Nechtěl se vrátit do služby. Její analytičky ji ostatně varovaly. Od té doby, co Teg opustil armádu, začal se velmi intenzivně zajímat o zemědělství. Jeho rozsáhlé pozemky tady na Lernaeu byly v podstatě pokusnou zahradou.

Zvedla zrak a zpříma se na něj zadívala. Mohutná ramena ještě zdůrazňovala Tegův štíhlý pas. To znamena-

lo, že se pořád udržuje v kondici. Ta dlouhá tvář s ostrými rysy a silnými kostmi – typický Atreides. Teg jí pohled oplátil stejně jako vždycky: vyžadoval pozornost, ale byl připraven vyslechnout všechno, co mu Matka představená řekne. Tenké rty měl prohnuté v lehkém úsměvu, který odhaloval zářivé a rovné zuby.

Ví, že jsem v nepříjemné situaci, myslela si. Sakra! On je právě tolik služebníkem Sesterstva jako já!

Teg ji nepobízěl otázkami. Jeho chování se nedalo nic vytknout, jen se tvářil trochu odtažitě. Připomněla si, že to je u mentatů běžné a že tomu nesmí připisovat žádný další význam.

Náhle se Teg zvedl a došel k příborníku po levici Tarazové. Obrátil se, založil si ruce na prsou, opřel se a podíval se na ni dolů.

Tarazová musela otočit židli, aby na něj viděla. *Zatracený chlap!* Teg jí to nehodlal nijak usnadnit. Všechny Ctihodné matky vyšetřovatelky se zmiňovaly o tom, jak těžké je přimět Tega, aby při rozhovoru seděl. Raději stál, ramena vojensky strnule rovná, pohled upřený dolů. Jen velmi málo Ctihodných matek bylo stejně vysokých jako on – přes dva metry. Analytičky se shodly, že tenhle rys je Tegovým (patrně podvědomým) protestem proti moci, kterou nad ním má Sesterstvo. Ovšem nic z toho se jinak v jeho chování neprojevalo. Teg byl vždycky ten nejspolehlivější vojenský velitel, kterého kdy Sesterstvo mělo.

V tomhle složitém vesmíru, jehož hlavní vazebné síly se i přes jednoduché nálepky navzájem ovlivňovaly s krajní složitostí, měl spolehlivý vojenský velitel hodnotu několikanásobně vlastní váhy v melanži. Náboženství a společné vzpomínky na imperiální tyranii vždycky ve vyjednávání figurovaly, ale rozhodující slovo měly pokaždé nakonec ekonomické síly – a vojenská *mince* se dala vždycky přidat do kteréhokoli počítadla. Objevila se v každém vyjednávání a bude se tam objevovat tak dlouho, jak dlouho se obchodní systém bude řídit nutností – potřebou určitých věcí (například koření nebo technoproduktů z Iksu), potřebou specialistů (jako

jsou mentati nebo lékaři Súkovy školy) a všech ostatních světských věcí, po kterých byla na trhu poptávka: pracovních sil, stavitelů, designérů, transformovaných zvířat a rostlin, umělců, exotických potěšení...

Žádný právní systém nemohl takovou složitost postihnout docela, a z toho přirozeně vyplývala další nutnost – neustálá potřeba schopných arbitrářů. Tato role v ekonomické síti přirozeným způsobem připadla Ctihodným matkám a Miles Teg to věděl. Věděl také, že už se v té vyjednávací ruletě zase dostal do role hracího žetonu. A to, jestli ho ta role těší, nehrálo při vyjednávání žádnou roli.

„Nemáš přece žádnou rodinu, která by tě tu držela,“ podotkla Tarazová.

Teg to přijal mlčky. Ano, jeho žena byla už osmatřicet let mrtvá. Jeho děti byly všechny dospělé a s výjimkou jedné dcery už dávno vyletěly z hnízda. Měl mnoho osobních zájmů, ale žádné rodinné závazky. To byla pravda.

Tarazová mu pak připomněla jeho dlouhou a věrnou službu Sesterstvu a zmínila se o několika významných úspěších. Věděla, že chvála na něj účinkovat nebude, ale poskytla jí aspoň potřebný úvod k tomu, co muselo následovat.

„Byl jsi seznámen se svou rodinnou podobností,“ řekla. Teg kývl hlavou sotva o milimetr.

„Tvoje podobnost s prvním Letem Atreidem, dědečkem Tyrana, je skutečně pozoruhodná,“ pokračovala.

Teg nedal nijak najevo, že ji slyšel nebo že souhlasí. Byl to jen údaj, fakt, který už měl dávno uložený ve své bohaté paměti. Věděl, že je nositelem atreidských genů. Viděl v Kapitule portréty Leta I. Připadalo mu to tenkrát, jako by se díval do zrcadla.

„Jsi o něco vyšší,“ řekla zase Tarazová.

Teg na ni pořád nepohnutě hleděl.

„Kruci, bašáre,“ rozčílila se, „nemohl by ses aspoň pokusit mi pomoci?“

„Je to rozkaz, Matko představená?“

„Ne, to není rozkaz!“

Teg se pomalu usmál. To, že si Tarazová dovolila před ním takhle vybuchnout, mu řeklo mnoho. Neudělala by to před někým, koho by nepovažovala za naprosto důvěryhodného. A rozhodně by se neodvážila takového citového projevu vůči osobě, kterou by považovala za *pouhého* podřízeného.

Tarazová se opřela a usmála se na něj. „No dobře,“ řekla. „Tak ses pobavil. Patrin říkal, že budeš hodně rozčilený, když tě povolám zpátky do služby. Ale ujišťuji tě, že pro naše plány je to klíčové.“

„Pro jaké plány, Matko představená?“

„Na Gammu vychováváme gholu Duncana Idaha. Už je mu skoro šest let a je připraven na vojenský výcvik.“

Teg maličko víc otevřel oči.

„Bude to pro tebe namáhavá služba,“ dodala Tarazová, „ale chci, abys převzal jeho výcvik a ochranu, a to tak brzo, jak to bude možné.“

„Moje podoba s vévodou Atreidem,“ uvažoval Teg. „Použijete mě k tomu, abych probudil jeho původní vzpomínky.“

„Ano, za nějakých osm, devět let.“

„Za tak dlouho!“ Teg zavrtěl hlavou. „Proč je na Gammu?“

„Bene Tleilax na náš příkaz pozměnili jeho pranabinúové schopnosti. Rychlostí reflexů se vyrovná lidem narozeným v naší době. Gammu... ten původní Duncan Idaho se tam narodil a byl tam vychován. A vzhledem ke změnám v jeho buněčné struktuře je nezbytně nutné, aby se všechno ostatní co nejvíc blížilo původním podmínkám.“

„Proč to děláte?“ zeptal se věčným mentatským tónem.

„Na Rakis bylo objeveno dítě, děvče, které dokáže ovládat červy. Budeme tam gholu potřebovat.“

„Zkřížíte je?“

„Já tě nechci najmout jako mentata. Potřebujeme tvé vojenské schopnosti a tvou podobu s původním Letem Atreidem. Víš, jak mu vrátit jeho původní vzpomínky, až přijde čas.“

„Takže mě vlastně chceš do funkce Mistra zbraní.“

„Myslíš, že pro člověka, který byl nejvyšším bašárem všech našich sil, je to degradace?“

„Matko představená, ty poroučíš a já poslouchám. Ale nepřijmu to postavení, pokud nebudu mít úplné velení nad všemi obrannými systémy Gammu.“

„To už je zařízeno, Milesi.“

„Vždycky jsi věděla, jak uvažuji.“

„A vždycky jsem si byla jistá tvou věrností.“

Teg se narovnal, chvílku zamyšleně postál a pak se zeptal: „Kdo mi podá informace?“

„Bellondová ze Záznamového, jako vždycky. Taky ti dá šifru, která zajistí bezpečnou výměnu zpráv mezi námi.“

„Dám ti seznam lidí,“ řekl Teg. „Staří spolubojovníci nebo děti některých z nich. Až dorazím na Gammu, chci, aby tam na mě všichni čekali.“

„Myslíš, že nikdo z nich neodmítne?“

Nebud' hloupá, říkal jeho pohled.

Tarazová se zasmála a pomyslela si: *Něco jsme se od původních Atreidů naučili dobře – jak plodit lidi, kteří si získávají bezpodmínečnou věrnost a loajalitu.*

„O nábor se postará Patrin,“ pokračoval Teg. „Vím, že hodnost nepřijme, ale dostane plný plat a pocty náležející plukovníkovi-poradci.“

„Ty samozřejmě dostaneš zpátky hodnost nejvyššího bašára,“ připomněla. „Budeme...“

„Ne. Máte Burzmaliho. Nebudeme ho oslabovat tím, že bychom před něj najednou zase postavili jeho dřívějšího velitele.“

Chvilku si ho prohlížela a pak řekla: „Ještě jsme nejmenovali Burzmaliho...“

„To samozřejmě vím. Moji staří přátelé mě dobře informují o politice Sesterstva. Ale ty a já, Matko představená, víme dobře, že je to jen otázka času. Burzmalí je nejlepší.“

S tím mohla jen souhlasit. To nebyl jen závěr vojenského mentata. To byl Tegův závěr. Napadlo ji ještě něco.

„To znamená, že už víš o naší debatě v Radě!“ obvinila ho. „A nechal jsi mě...“

„Matko představená, kdybych si myslel, že na Rakis stvoříte další monstrum, byl bych to řekl. Ty věříš mým rozhodnutím. Já věřím tvým.“

„Krucí, Milesi, my jsme byli až příliš dlouho každý jinde.“ Tarazová vstala. „Jsem klidnější už jen proto, že vím, že jsi zpátky ve službě.“

„Ve službě,“ opakoval. „Ano. Jmenujte mě bašárem se zvláštním posláním. Tak nevzniknou žádné hloupé řeči, až se to dozví Burzmali.“

Tarazová vytáhla ze záhybů roucha složku riduliánského papíru a podala ji Tegovi. „Už jsem to podepsala. Vyplň si tam vlastní jmenování. Jsou tam i všechna ostatní oprávnění, cestovní poukázky a tak dál. Tyhle rozkazy ti dávám já osobně. Musíš poslouchat mě. Jsi *můj* bašár, rozumíš?“

„To jsem přece byl vždycky,“ podotkl.

„Teď je to důležitější než kdy předtím. Postarej se, aby ten ghola byl v bezpečí, a dobře ho vycvič. Jsi za něj zodpovědný. A já tě v tom podpořím proti komukoli.“

„Slyšel jsem, že na Gammu velí Schwangyuová.“

„Proti komukoli, Milesi. Schwangyuové nevěř.“

„Chápu. Poobědváš s námi? Moje dcera...“

„Promiň, Milesi, ale musím se vrátit co nejdřív. Bel-londovou sem pošlu okamžitě.“

Teg ji doprovodil ke dveřím, vyměnil si pár komplimentů se svými dávnými žáky v jejím průvodu a díval se, jak odjíždějí. Na cestě na ně čekalo obrněné vozidlo, jeden z nových modelů, který si s sebou zjevně přivezli. Při tom pohledu Tega trochu zamrazilo.

Je to naléhavé!

Tarazová přijela osobně, sama Matka představená v úloze posla. Věděla, co to Tegovi napoví. Vzhledem k tomu, že tak přesně věděl, jak Sesterstvo funguje, mu to, co se právě stalo, odhalilo mnohé. Rozpory v benegesseritské Radě jsou mnohem hlubší, než naznačovali jeho informátoři.

„Jsi *můj* bašár.“

Teg prolistoval složku oprávnění a poukázek, kterou mu Tarazová nechala. Už na nich byla její pečeť a pod-

pis. To vypovídalo o důvěře a ve spojení s ostatními věcmi, které vycítil, to jen zvýšilo jeho neklid.

„*Schwangyuové nevěř.*“

Zastrčil papíry do kapsy a vydal se hledat Patrína. Patrína bude třeba informovat a obměkčit. Budou spolu muset probrat, koho pro tento úkol povolat. Začal si v duchu sestavovat seznam. Kruci! Celý tenhle statek bude muset předat Firovi a Dimele. Tolik detailů! Tep se mu zrychlil, zatímco procházel domem.

Když šel kolem domácí strážce – jednoho ze svých dávných vojáků – zastavil se: „Martine, zruš všechny moje dnešní schůzky. Najdi mou dceru a řekni jí, ať za mnou přijde do pracovny.“

Zpráva o tom, co se stalo, se už rozšířila po domě a odtud po celém statku. Služebnictvo a rodina, když se dozvěděli, že Ctihodná matka představená s ním právě *osobně* v soukromí rozmlouvala, se automaticky postarali o to, aby Tega nic zbytečně nerušilo. Jeho nejstarší dcera Dimela ho rychle zarazila, když jí začal podrobně vypočítávat, jak je potřeba pokračovat v jeho experimentálních pěstitelských projektech.

„Otče, nejsem malé dítě!“

Byli v malém skleníku vedle Tegovy pracovny. Na rohu pracovního pultu, kde se obvykle sázely rostlinky, ležely zbytky Tegova oběda. Vedle podnosu s jídlem byl opřený Patrínův zápisník.

Teg se na svou dceru ostře podíval. Dimela se mu podobala vzhledem, ale ne výškou. Byla příliš hranatá, než aby byla krásná, ale dobře se vdala. Měli spolu s Firem tři hezké děti.

„Kde je Firus?“ zeptal se Teg.

„Dohlíží na nové osazování Jižního statku.“

„Aha, ano. Patrín se o tom zmiňoval.“

Teg se usmál. Pořád ho těšilo, že Dimela odmítla nabídku Sesterstva a raději se vdala za Fira, rodáka z Lernaueu, a zůstala u otce.

„Vím jenom to, že tě zase povolávají do služby,“ podotkla Dimela. „Je to nebezpečné poslání?“

„Víš, teď mluvíš přesně jako tvoje matka,“ řekl Teg.

„Takže to je nebezpečné! Sakra, copak jsi toho pro ně už neudělal dost?“

„Zřejmě ne.“

Odvrátila se od něj, když z druhé strany skleníku vešel Patrin. Zatímco se míjeli, slyšel, jak mu říká:

„Čím je starší, tím víc se sám chová jako Ctihodná matka!“

Co jiného mohla čekat? napadlo Tega. Byl synem Ctihodné matky, jeho otec byl úředníkem Combine Honette Ober Advancer Mercantiles. Vyrostl v domácnosti, kde se všechno řídilo vůlí Sesterstva. Už od raného mládí mu bylo jasné, že poslušnost jeho otce vůči síti mezinárodního obchodu CHOAM se rozplývala, když měla jeho matka nějaké námitky.

Tenhle dům patřil jeho matce až do její smrti – to bylo necelý rok po smrti otce. Její ruka tu dodnes byla všude kolem znát.

Patrin se zastavil před ním. „Vrátil jsem se pro zápisník. Přidal jsi nějaká jména?“

„Několik. Bude lepší, když se do toho hned pustíš.“

„Rozkaz!“ Patrin nasadil cílevědomý výraz a vykročil, odkud přišel. Zápisníkem si přitom pleskal o stehno.

On to taky cítí, pomyslel si Teg.

Ještě jednou se rozhlédl kolem sebe. Tenhle dům byl pořád matčin. Po všech těch letech, co tu žil, co tu vychovával děti! Pořád to byl matčin dům. Ano, on postavil tenhle skleník, ale ta pracovní patřívala jí.

Janet Roxbroughová, z lernauských Roxbroughů. Nábytek, dekorace, všechno její. Tarazová si toho všimla. On a jeho žena vyměnili pár kousků zařízení, ale základ pořád patřil Janet Roxbroughové. V její rodové linii byla krev Rybích mluvčích, o tom nebylo pochyb. Jak vítaným přírůstkem byla pro Sesterstvo! Jen to, že se provdala za Loschyho Tega a žila od té doby po celý život tady, to bylo zvláštní. To byl těžko vysvětlitelný fakt, dokud si člověk neuvědomil, že genetické záměry Sesterstva jsou vypočítané na celé generace.

Už to udělaly zas, pomyslel si Teg. *Nechávaly si mě celé ty roky v záloze přesně pro tuhle chvíli.*

Copak si náboženství po celá ta tisíciletí nepřisvojovalo patent na stvoření?

TLEILAXANSKÁ OTÁZKA
Z MUAD'DIBOVÝCH PROMLUV

Tleilaxanský vzduch byl křišťálově čistý a nehybný – částečně ranním mrazem, částečně jakýmsi příkrčenými obavami, jako by ve městě Bandalong čekal život, život dychtivý a hltavý, který se nepohne, dokud nedostane jeho osobní signál. Mahai Tylwyth Waff, Pán pá-nů, měl tuhle hodinu z celého dne nejraději. Teď, když se díval otevřeným oknem, mu město patřilo. Bandalong ožije jen na jeho příkaz. To připomínal sám sobě. Tím strachem, který mohl zvenčí přímo cítit, ovládal každou skutečnost, jaká jen mohla vzejít z té líně života – z tleilaxanské civilizace, která tady vznikla a pak do daleka rozprostřela svou moc.

Jeho lidé čekali na tuhle chvíli celá tisíciletí. Waff si teď ten okamžik vychutnával. Během těžkých let Proroka Leta II. (ne Božského imperátora, ale Božího posla), během Hladomoru a Rozptylu, během všech bolestných porážek od nižších stvoření, během všech těch muk sbírali Tleilaxané trpělivě síly pro tuto chvíli.

Došli jsme ke svému okamžiku, ó Proroku!

V městě, které mu leželo pod oknem, viděl symbol, jedno výrazné znamínko na stránce tleilaxanských plánů. Jiné tleilaxanské planety, jiná velká města, propojené a vzájemně závislé, a všechno tohle dohromady poslušno jeho Boha a jeho města, čekalo na signál, o němž věděl, že už brzo musí přijít. Zdvojené síly Tvarových tanečníků a mašeků spojily svou moc a připravily se na kosmický skok. Tisíciletí čekání se blížila ke konci.

Waff o tom uvažoval jako o „dlouhém začátku“.

Ano. Kývl sám pro sebe, jak se díval na příkrčené město. Z tohoto počátku, z tohoto nekonečného semene myšlenky, poznali vůdci Bene Tleilax nebezpečí plánu tak rozsáhlého, tak dlouhodobého, tak propleteného a tak propracovaného. Věděli, že občas musejí stanout na po-

kraji katastrofy, že musejí přijmout strašlivé ztráty, ponížení a zneuctění. To všechno a ještě víc je stálo, než vytvořili určitý obraz Bene Tleilaxu. Za ta tisíciletí předstírání vytvořili mýtus.

„Ti odporní, nechutní, špinaví Tleilaxané! Ti hloupí Tleilaxané! Ti předvídatelní Tleilaxané! Ti výbušní Tleilaxané!“

Dokonce i Prorokovi oblíbenci se stali obětí toho mýtu. Jedna zajatá Rybí mluvčí stála přímo v tomhle pokoji a křičela na tleilaxanského Pána: „Dlouhé předstírání vytváří realitu! Jste opravdu odporní!“ Tak ji zabili a Prorok neudělal nic.

Jak málo všechny ty cizí světy a národy chápaly tleilaxanské sebeovládání. Výbušnost? Však změnil názor, až jim Bene Tleilax dokáže, kolik tisíciletí byli schopni čekat na svou vládu.

„Spannungsbogen!“

Waff to prastaré slovo převaloval na jazyku: *Napětí luku!* Jak daleko natáhneš luk, než vypustíš šíp. Tenhle šíp se zaryje hluboko!

„Mašejk čekal déle než kdo jiný,“ zašeptal Waff. Tady, v bezpečné věži, se odvážil to slovo vyslovit: „Mašejk.“

Slunce stoupalo výš a střechy domů se zatřpytily. Už slyšel, jak se město probouzí. Vítr mu přinesl do okna sladkohořké pachy Tleilaxu. Waff se zhluboka nadechl a zavřel okno.

Ta chvíle osamělého pozorování ho osvěžila. Odvrátil se od okna, oblékl si bílé čestné roucho chilát, před nímž se musel sklonit každý domel. Roucho úplně pokrývalo jeho nevysoké tělo, takže měl pocit, že ve skutečnosti je to brnění.

Brnění Boží!

„My jsme lid jagistu,“ připomínal svým poradcům naposled včera večer. „Všechno ostatní je pohraničí. My jsme po celá ta tisíciletí pěstovali mýtus o své slabosti a odporných zvycích za jedním jediným cílem. Dokonce i Bene Gesserit tomu věří!“

Jeho devět rádců, sedících v hluboké sagře bez oken, chráněné štítem neprostoru, se usmálo v tichém souhla-